

5916

233. Roosa-dominod.

Delacour ja Hennequin

Wanemuise
näitelawa
+ TARTUS. +

93

Eesti Üliõpilaste Seltsi
raamatukogule

Wanemuise näitelawa poolt

Roosa-dominod.

Naljarräng kolmes waatuses.

Delacour'i ja Hennequini järel

Tõlkinud: A. Markus.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Ainuramatukogu

76156

Wanemuise näitelawa,
mai kuu 1909 a.

Tegelased.Engels.Proua Engels, tema abikaasa.Henrich, Engelsi õpoeg.Paul Wallner.Agathe, tema abikaasa, proua Engelsi
õetütar.Georg Westel.Margarite, tema abikaasa.Johann, teener.Lisette, toatüdruk } Westeli juures.Teodora, näitleja.Teodor, ülemkellner.ÕsimeneTeineHolmas

} Kellner.

Lüdmusekoht: Suurem linn Karnewali
ajal. Käesolew aeg.

Esimene waatus.

Dige elegant salong Westeli juures.
Kesküks üldiseko sissekäiguks. Parempoolne
üks ruub kontori ruumidesse ja ka Geoogi ja
Margarete ruumidesse; pahempoolne külje-
üks lähel Pauli ja Agathe ruumidesse. Kir-
jutuse laual on kirjutuse nõud ja taruline
materjal. Paremp. es laua pääl puuvilja
raagen ja talõrikud. Tohva laual pahemp.
ajaleht ja album. Kamina pääl tikkimise
tõõ. Helistamise kellad iga laua pääl. Muud
mööblid oma tahtmise järele.

1. etendus.

Engels. Proua Engels. Lisette.

Proua Engels | Lisettele, kes neid kesküksist
sisse lasib). Kuidas, minu õetitar ei ole
kodus?

Lisette. Ei. Proua Hallner läksivad juba
aegsasti meie proua seltsis välja. Et aga
daamid veel hommikueinet söönud ei ole,
sis -

Pr. Engels. Ei ole veel hommikueinet söönud?

4.
Kell üks? (oma mehele) Missugune korra-
tus!

Engels (astub pahemp. sohvalaunatoka). Seda
parema isuga soovad nad siis pärast.

Lisette. Daamed soovad vististi varsti ta-
gasi tulema, kui teie ehk natuke võdata
sooviksite.

P. Engels (tuleb ette). Häa küll, meie võtame
sest mõte juba, seda pikka teid veel korra
ette võtta — (ette paremp. istudes.) Ah!
Kuidas võivad inimesed ka nii kangel
elada!

Lisette. Nii kangel — kust kohast kau-
gel, prona?

P. Engels. Koh, minu juurest —!

Lisette. Ja muidugi! Pronad on ehk nii
lahked ja kõhitarvad, kui midagi vaja
peaks olema. (Kõrvale.) Hana Käsm!
(Keskelt äras)

2. etendus.

Endised, ilma Lisetteta

P. Engels. See rumal tüdruk oma nina-
ka olekuga on just oma sarkste kohane.

Engels (Kõrvale, kuna ta üht albumi le

hõõtses, mis tema es-kana põial on.) Ah! ah!

Paganane kena kassike!

Pr. Engels. Mis sa sääl siis nü neelavate
pilkudega vahtid, Engels? (Haljumini.) Härra
Engels? (Tõuseb üles, läheb sohva lounajuurde.)

Engels. He? - Mina? - (Ruttu albumi kinni
lühes.) Ja armas jumal! - midagi - päewa-
pildid - ma vaatasin -

Pr. Engels (albumi ära kiskudes ja sisse vaada-
tes). Võisin juba arvata, ilusad päälisma
naisnäitlejad, oma punktide osades, need on
selle majaperemehe Georg Westli klassika-
kunst!

Engels (vähe kohmetult). Mis halba sääl
siis on? Praeguse aja kunsti kenad esitajad!

Pr. Engels. Ja, ja, kunstil on kannatlik turu!
Kui sinul kunagi meelde peaks tulema, need
daamekese minu majasse tuma -

Engels (kõrvale). Ennem lähaksin ma ise
nende majasse. - Ah! Need naisnäitlejad!
(Jätkub sohva poole.)

Pr. Engels (kõrva poole minnes, vaadeldes).

Hea asi tunnistab siin pillamist. Juba
see terve sisseseade lõhnab riisipuuvi järel.

Wististi mõne naisuguse daamekese oksjonilt ostetud —

Engels (Körwale). Nüüd on ta oma parajas viimas!

Pr. Engels (istub pah. poole ette leentooli).
See on tõesti pahandaw, et minu õetütar Agathe oma wiimsel suplusreisul selle kergemulise proua Westeliga jälle kokku puutus!

Engels. On ju koolised ja nende mehed kooliseltsilised —

Pr. Engels. Ja et tal see õnnetu mõte pidi tulema, oma kodust ja oma majapidamisest lahkuda, ja 14 päewaks Kärnewali löbustuseks nende Westelite juurde süa päälinna elama asuda. See läbikäimine on talle hukatuses, temale ja ta mehele!

Engels. Westelid on ju toredad inimesed!

Pr. Engels. Leia sa? — Mina aga ütlen sulle, see Georg Westel on päewawaras, elumees, kergats —! Ja see kana, see Margarete, see lasub tal rahulikult oma meelt mõnda talitada ja hoiaab käed süles!

Engels. Tema teab paremini otsustada kui

sina, kas tõesti —

t.

Pr. Engels. Sina kiidad seda muidugihaäks?
Tema sarnane naene oleks sulle küll väga
armas? Naene, kes sul ohje pingul ei hoiaks.
Ah! Kui mul meie esimestest abielu päevadest
pääle mitte nii valvas silm ei oleks olnud!
Sul olivad kõik halvad omadused —

Engels. Minul?

Pr. Engels. Kõik halvad kired —

Engels. Tääl pean ma küll paluma —

Pr. Engels. Sa oleksid hirmus häameelega
lill näobiangus kergatsit mänginud, oleksid
mul majapidamise rahast ära näpistanud,
et väljas kergimeelse isikutega lipsu liina.
Ja isegi praegu veel, kus sa närtsinud, kol-
letanud ja inetu oled, kui ma sind hoolsalt
silmas ei peaks —

3. etendus.

Üritised. Margarethe.

Margarethe (ilmub naerdes-keskelt, on
paremale pöördunud näoga, ei näe Engelsi
paari). Ha! ha! ha! See naene poiss ei
jõua enam!

Pr. Engels (kõrvale). Proua Westel! (Tõusevad

sewad mehega üles.

Margarete (nagu enne). Noh, siis tulge ometi, Heinrich! (Läheb ettepoole.)

Pr. Engels (kõrvale). Heinrich siin?

Margarete (Engelsi paari nähes). Mis?

(Teretades). Ah, palun tehatkord rabadust!
(Astub sohva taha peegli juurde.) Ma ei teadnud, et teie siin olite! - Herra Engels!

Engels (teretades). Teie alandlik teenet!

Agathe (astub keskest sisse).

4. stendus.

Ündised. Agathe.

Agathe (Engelsi paari teretitades ja sohva taha peegli juurde astudes). Tädi! See on aga lõbus juhtumine! Kas ootasite meid juba kaua? Meil oli karvilisi kõikusid ja sissostmisi ära viendada.

Margarete. Meie tegime terve Pariisi magasini tübjaks.

Pr. Engels (oma mehele). Ja Kuulid nüüd.

Heinrich (Lisettega keskest).

Margarete. Ja sõialt tuleb herra Heinrich meie soagi koostmaga.

5. ^{9.} etendus:

Endised. Heinrich (pakkidega koor-
matud, õhupallikeft nõõri otsas hoides) Li-
sette.

Heinrich (Kõrwale). Ah, tädi!

Lisette (võtab tema käest asjad ära ja paneb
need taga seina laua peäle).

Pr. Engels (Heinrichile valjusega). Kuudas see
tuleb, et ma sind praegu siin leiast? Kas
sa siis tänna hommiku ettelugemisele ei läinud?

Heinrich. Aga muidugi, tädi!

Lisette (läheb taga paremp. ära).

Margarete (tasa Agathele, kübarat lahti
sidudes). Ah, see valelik! Kell 11 oli ta
siin! (Läheb Agathega Heinrichi selja
taga par. poole.)

Heinrich. Aga - rooma õiguse professor
oli haige ja kodu minnes juhtusin ma
daamedile vastu -

Margarete. Mee läksime just magasinini.

Heinrich (tasa Margaretele). Täna!

Agathe. Ja saäl palusime siis teda, et ta
meid saadaks. Tä oli meile suureks abiks.

Heinrich (tasa Agathele). Täna! (Pr. Engels:

siles Tee näite nüüd, tädi!

Engels (kõrvale pilku Heinrichi peäle visates). Ma võiksin nätt lüüa, et see vale on! Margarite ja Agathe (astuvad paremp. akna juurde).

Pr. Engels. Võib olla - aga õhupalliga unlitsetel ümber jooksta, kui rüügiaritmikuks tahetakse saada!

Heinrich. Aga ma kinnitan sulle, armas tädi, et selle juures midagi aumhaasawat ei ole! Hiljuti nägime ühte aumärkidega härrat, kes koguni kahte õhupalli kandis, kas ole tõsi, onu?

Engels. Jah - ma mäletan küll - kummasgi käes üks.

Pr. Engels (omamehele). Linnu käest ei küsitud! Heinrich!

Heinrich. Armas tädi?

Pr. Engels. Kas rahetasid selle rahadest käevõru ümber, mis sa mulle nimepäewaks kinkisid?

Heinrich (temale käevõru näidates). Ei, tädi, see on minu käis; ma lähen veel tänna kuldsepa juurde.

Fr. Engels. Tee seda kohe ja tule siis mulle
järele.

Heinrich. Hääd küll, armas tädi. Siis liig
avar, kas ole?

Fr. Engels. Mitte üksi liig avar, üks raha
on ka lõhkinud, raasta sin! (Näitab käevõru)

Heinrich. Ah, isanaõige, armas tädi! Minu
daamid! (Pöörab Margarete poole ja lähed
temaga taha poole.)

Agathe (tuleb ette, pr. Engelsi par. poole.)

Margarete. Tee lähete juba?

Fr. Engels. Väikene toimetus minule. Tä tuleb
kohe tagasi. Mine nüüd, mu poiss!

Heinrich (Keskelt ära.)

Lisette (kohe selle pääle taga parempoolt.)

6. etendus.

Margarete (veel taga.) Agathe, En-
gelsi paar (es.) Lisette (taga paremp.)

Fr. Engels (Agathele.) Ja Paul terve?

Agathe. Minu mees? Ja, tänan, armas
tädi! Tä on juba vara hommikust saadik
äriasi juurde väljas.

Fr. Engels. Ah! seda ma küidan! See on mees,
kes raevu ei kardata ja kes hääd tulevikku

ära on teeninud!

Margarete (Lisettele). Mis on?

Lisette. Arvuline pöua teavad, kontin-
ku sine on valmis?

Margarete. Ja võid ära koristada, meie
ei söö.

Lisette (taga paremp. ära).

Pr. Engels. Aga oneti meie teid selles ei ta-
kista?

Margarete (veel taga). Koguni mitte; Aga-
the ja mina käisime konditori juures söime
paar koogikest ja jõime klaasikese Madai-
rat juurde.

Engels (Kõrwale, püüab pak. pool laua
juures albumist üht pilti omale tasku
poetada). Madeira! Minu armsam vein!

Pr. Engels (pooltasa). Selle asemel, et nagu
kord ja kumme kodu süüa. (Jätub oma endisele
sohale.)

Engels (istub ühtlasi sohva pääle).

F. etendus.

Endised. Georg (Keskelt lillekimbu-
ga).

Margarete. Ah! sääl on minu mees!

Georg (kõiki terwitades). Minu daamed -
härja Engels! (oma abikaasat suudeldes).
Armas laps! (Agathe ette astudes). Jhus
proua, ma kuulsin teid ritlema, et teie
lillesid armastate. - Kuid te lubate? (Ula-
tab talle oma lillekimbu, paneb kübera taga
lana pääle.)

Agathe (võtab lillekimbu). O, mu härja,
kui lahke!

Fr. Engels. Kamelias, kesk talvel!

Georg. Armulise proua jaoks ei ole talve.

Engels. Tore! tore!

Fr. Engels (tasa oma mehele). Kas oled
rait? Nisugune pillamine!

Agathe. O, see on tõesti liig! (Ulatab talle
käe, mida see suudleb.)

Fr. Engels (nagu enne). Ja see riis, kätt
suudelda!

Engels. Muidugi tubli musu pale pääle
oleks -

Fr. Engels (teda vaikimisele ühendides). Mis
see peab tähendama?

Agathe (Margaretele). Sinu abikaas on
nii lahke -

Margarete (¹⁴Agathe ja Georgi rahela astudes)
Ta on tubli kooli läbi teinud! Ja kust teie
suis tulite, mu härra ja käskija?

Georg. Uisuklubest.

Pr. Ongels. Kas siis naisuguseid klubeid ka
on, kus nisku jookstakse?

Georg. Pargi tügi pääl - see on kõrgema,
käratsuja ja laiskleja seltskonna kogu-
mise paik. Lääs on väga lõbus, võin teile
kinnitada. Lääs pandakse, saadakse
kokku, mõnikord murdakse sõna, väga tihti
on aga lõpp abiellu.

Margarete. Lääs sain ma Georgiga tutta-
maks.

Pr. Ongels (Kõrwale). Mis kombed need küll
on!

Margarete. A propos! Sa tead, täna õhtu
on varietes-üks tükk. Sul on ju oma loshe-
eks ole?

Georg. Juba 14 päeva ust tellitud.

Ongels (Kõrwale). Üks tükk varietes! Mi-
nu alatine igatsus!

8. etendus.

Endised. Lisette (taga par. poolt).

Lisette. Lõõwad armuline herra kummi-
ku sinet?

Georg. Ei. Ma sõin tulleis kohvimajas.

Lisette (taga paremp. ära).

Pr. Engels (tasa oma mehele). Mees ühel
pool, naene teisel pool.

Engels (kõrvale). Ah, mis - - minu mee-
lest ei oleks see sugugi nii väga paha!

J. Hendrus.

Endised. Paul (kestelt, suur kirja-
task kaenlas). Luis Johann.

Paul. Tere kõigile!

Margarete (Agathele, Pauli itummisel).

Linnu mees! (Lähel Georgiga taga laua
juurde.)

Agathe. Ometi rüümaks! (Temale vastu
jookstes, tema par. pool, teda suudeldes.)

Lõuu kumaks sa ära jäid!

Pr. Engels (üles tõustes, oma mehele). Niisu-
gust abielu kiidan ma! Luis tõuse ometi
üles!

Engels (tõuseb üles).

Paul (väga töökalts). Armas-tädi! Onu
- Armuline proua! (Heksobva pääliskan.

gedis.) Puh, ma ei jõua enam! ^{16.} (Agathele
oma kirjataskut andes.) Sääh, võta see
ära! (Kirjataskut tagasi võttes.) Aga
pea - ma unustasin -

Agathe. Mis siis?

Paul. Telegrammid, mida oodatakse.
(Jstub kirjutuse laua särdiparemp, ja
paneb kirjatasku sinna pääle)

Agathe (järgneb temale, kuna ta kirju-
tuselaua juurde astub).

Paul. Wabandage, armas tädi. (Kirju-
tades.) „2000 palli puuvillu kohe Herze-
gowinasse ära saata.“ (Proua Engelsile)
Tädi, kas teie ei taha puuvillu osta? On
koige parajam silmapilk.

Pr. Engels (põlgavalt). Mul ei ole neid tar-
wis.

Engels (uiseli, kohkewal toonil). Aga mi-
nul! Kõrwade jaoks!

Paul (Kirjutades). „Näudke kindlustust
Türgiturg 3/4 paberites, 1/4 kaubao.“ (Agathele)
Armas laps, ole nõnda häa ja kõlista!

(Kirjutab.)

Agathe (Kõlistab).

Johann (keskelt sisse)¹⁷.

Paul (kirjutades). „Muretsige teateid Belgia panga kaudu.“

Pr. Engels. Mis tal kõik pääs on!

Paul (telegrammisid Johannile andes). Telegrahwid kontorisae! Ruttu! Ruttu!

Johann (keskelt ära). Ioo, see oleks siis tehtud! (Sulwatab ülestõustes otsaraisist.)

Pr. Engels. Mu jumal, kui palaw tal on!

Agathe. Sa töötad ümest weel haigeks minu armas-mehesene!

Paul. Ah mis! Ma olen tugewa loomuga ja waata, töö, äri, see on minu element, see on minu elu! (Ystub kesksohwa pääle.)

Agathe (naisama tema par. poole). Aga selle juures pean mina sinust ilma olema.

Paul (protesterides). O!

Agathe. Ma kutsun teid wahekohtunikuks, Ladi; ja sind ka, Margarete!

Georg (läheb pak. par. poole akna juurde).

Mina olen siis sellest wammutatud-meelekoogust wälja jäetud?

Agathe. Meie tuleme päätinna. Mina olen meie sõprade lahkest wastuwõtmisest wai-

18.
mustatud, ma olen nii rõõmus, sest et ma sellest sinolekust temale rahu, puhkust ja meelilahutust loodan, mis temale nii tarvilik on! Ja nüüd mitte midagi kõigest sellest! Juba vara hommiku lähel ta välja, oma äriasjade pärast ümberjooksma. Waewalt, et teda söögi ajal näha saab. Ja õhtul, kui ta koju tuleb, on wõimata tema suust sõnakestgi walja saada.

Engelsi paas (on rahu ajal endistele koh-
tatele istunud).

Engels. See pahandab teid, ma saan sellest aru.

Pr. Engels. Härra Engels!

Georg (Paulile). Löber, ole ettevaatlik!
Klaks-asi on, mis naesterahwad meile ialgi andeks ei anna: magamine ja äriasjad.

Engels. Tõsi!

Pr. Engels. Mis sina sellest tead?

Paul (Agathele). Sa liialdad, armas laps!
Ja siis kui ma nõnda hoolsalt hommikust õhtuni töotan, kas ei sinni see selle pärast, et sinu elu nii lähedaks, nii lõbusaks teha,

Kui iganes võimalik.

Agathe (teda silitades). Kui ilusasti sa mulle ettepuhuda oskad, mu armas mehe-keene! (Tõuseb üles.) Nüüd aga tule sa einet sööma!

Paul. Ei, tänan, mul ei ole isu. Ma jõin hommikustassi teed, sellest on mulle küllalt!

Pr. Ungels (oma mehele). Tõna ei vedele mitte mööda joogi majasid ümber.

Ungels (pahaselt). Mina ka mitte!

Agathe. Aga see on ju võimata, et sa —

Paul. Ja siis on mul veel üks õige raske aruanne valmis teha, mis juures mul selget pääd tarwis on — ei, ma ei söö einet!

Georg (tuleb pikkanõusi kesksõbra taga pah. pool Ungelsi juurde).

Agathe. Lea nõnda sisse, et sa täna õhtu raba oled, meil läheme teatrisse.

Margarete. Kus tükk varietes!

Paul. Täna õhtu? Ma ei tea tõesti mitte, kas ma saan.

Agathe. O, matahan seda!

Paul. Noh, hääl küll! (Tõuseb üles ja istub kirjutuslaua juurde.) Ma tulen kaasa!

20.
Pr. Engels (mehega üles tõustes, valjusti ja plaanilikult). Paulil on töö teha - meie hakkame minema.

Agathe. Teie tahate juba ära minna?

Pr. Engels (astub Agathe pah. poole). Meie köögitüdruk on haige ja meie läheme ühe vana sõbra poole, kuhu meie lõunaks jääme.

Paul (tõuseb üles).

Margarete (pöörab pr. Engelsi poole). Ärge minge. Lööge meie juures lõunat, ja? Üsna lihtsalt!

Pr. Engels. Teie olete väga lahke, aga palun teine kord!

Margarete. Kõhatsime väga! (Kõhlistab taga laua juures.)

Engels (tasa Georgile). Kas peaks kord juhusst olema, unt tükki varietes päält waadama?

Georg. Kuidas, teie?

Engels. Ma ei ole veel ialgi niisuguses kohas käinud, mõtelge minu peäle, ja?

10. stendus.

Endised. Lisette (taga par. poolt).

Margarete (Lisettele).^{ol.} Saada härrasid!

Lisette. Vihma hakkab sadama.

Margarete. Pean ma teile ränkri mu-
retsida lastma?

Pr. Engels. O, tänan, mui söidame omnibu-
sega.

Margarete (Lisettele). Too vähemalt vihma-
varjusid.

Lisette (Keskelt ära, tuleb kobe kobe vihma-
varjuga tagasi).

Pr. Engels (Kes-teistega taha on läinud).

Noh, kas-tuled juba, Engels? Härra En-
gels!

Engels (Kes-us-Georgiga on kõnelemis).

Siin ma olen! Siin ma olen! (Loik
kolm Keskelt ära)

11. stendus.

Paul. Agathe. Margarete. Georg

Paul (oma kirjataaskut lamalt röttes). Niis on
raja kirjad ära viendada!

Georg (rötal taga luma pöält oma kübara). Ja
mina pean teatri büroosse.

Agathe. Kas see kaua kestab?

Paul. O, kuni lõunasöögini. 17 kirja ja üks

armame. (Puttab tuga par. poole ära.)

Georg. See vaesekene! Jällenägemiseni, mi-
nu doamed! (Puttab keskest ära.)

Margarete (saadab Georgi keskuseni).

Jumalaga, Georg!

12. etendus.

Agathe (pab. poolt kaminajuurst
tikkimise tööd tunus). Kui õnnelik sina
ometi oled, et sul mees on, kellel midagi
teha ei ole!

Margarete (Korraldab kirjutuse lauda). Kui-
das nii?

Agathe. Noh, ariaojad ei wü teda wähermalt
sinu juurast ära. (Istub sohwa pääle pab.
poolle.)

Margarete. Sa arwad küll rist, et ma teda
sagedamini enese ümber näen!

Agathe. Pal ei ole ju ometi midagi teha

Margarete (on kirjutuse laualt raamatu
wõtnud, istub kesksohwale). Ei ole tööka-
maid mehi, kui need, kellel midagi teha
ei ole. Mõtle ometi - Klubi, Kaardimäng,
uisutee, wehklemise saal, wõiduajamine - ja ke-
teab, mis kõik weel!

Agathe. Ja sina lubad oma mehel nõnda igale poole minna?

Margarete. Mina luban? Ilõige päält ei küsi ta minult luba - ja siis, kui ma seda temale ka kuulaksin, siis tuleks ometi just see sama lugu rälja, - ta läheks ometi sinna, ilma minule ütlemata. Ja näed siis -

Agathe. Mis?

Margarete. Arvad sa vast, et sinu oma teisele teeks, kui tal selleks hinnu tuleks? Üks on naisamosugune kui teised, usu mind - minu mees ei ole halvem kui teised ja teised ei ole paremad kui tema.

Agathe. O, palun! Ma annan häämelega järele, et kahtlasi abielu mehi leidub, halb koguni, aga sina pead mulle ometi järele andma, et ka teistsuguseid leidub.

Margarete. Teistsuguseid? Ja, ütles õige, sina pead küll alles vanast klassikorrast kimmi? Truud abielu mehed ja truuduseta abielumehed, süntad ja süidlased? (Ülestouster üle paha poole minnes ja leentooli Agathe kõrvale istudes.) Ja ole ju hirmsasti ajast maha

24.
jäänud, mu raene laps! See jagamise viis
on valeks tunnistatud. See oli meestest välja
mõeldud; meie naised olime seda järele rewi-
derinud.

Agathe. Lhuidas siis-?

Margarete. Tänapäeval langeb „abiolu-
meeste“ rügu kahte liiki: kawalad ja mitte
kawalad - need, kes endid püüda laswad - ja
need, kes endid mitte püüda ei lase.

Agathe. Ah! kui inetu!

Margarete. Teistsuguseid ei ole.

Agathe (ülel karates ja kirjutuselana
juwide minnes). See on ju hirmus, mis sa
säl ütled! Ja selle vastu protesterin ma,
kas kuulid? Ma protesterin!

Margarete (naerdes). Oma mehe kasuks,
kõs ole?

Agathe. No muidugi - ja kui ta ka
ainuke oleks!

Margarete. Kui lapsik sa ometi oled!

Agathe. Ügal juhtumisel tahan ma pa-
rem lapsik, kui umbusklik olla. Mis
sa sääl päälisma abielumestest ütled,
võib ju väga õige olla, aga jumalale

25.
kõnnu, meie väikeselimaelanikud ei ole
weel nõnda kaugele jõudnud. Meie abielume-
hed ei astu paremale ega pahemale poole,
ilma meie teadmata, ilma meie lubata.

Nad jaotavad meiega sama arimuresid,
nad jutustavad meile kõik, mis nad teevad,
kas kuuled, kõik?

Margarete. Ma ei kahkle selle juures.

Agathe. Ah! sa ütled seda nii pilkavalt.

Koh, siis ütlesime kogu, et sa minu meest
ei usalda?

Margarete. O siisgi!

Agathe. See „siisgi“ kõlab jälle nii pilkavalt.

Margarete (üle-tõustes). Kui see sulle
lõbu teeb, siis väin ma koguni kõiki mehi
usaldada.

Agathe (närviselt). Ah! Sa teed mind
sama järeloomisega närviliseks! Sa ütled
seda kõik misuguse tooniga —!

Margarete. Misuguse tooniga ma siis seda
peaksin ütleva?

Agathe (istub pahaseks ära pöördes kirjutuse
laua ääres). Ah! Sa teed mind pahaseks!

Ma sooviksin, abinõum leida, et sulle näidata —

Margarete (tema juurde mimes, üle kirja
tuolana kinnardades). Ära pikemalt otsi-
kõnelime muudest asjadest.

Agathe. Ei, ma tahan sulle häbi teha.

Margarete. Sida ei ole ju sugugi karwis,
sa oled mulle juba asja selgeks teinud.

Agathe. Ei! (pöörab ümber). Noh, sina,
kes sa ennast nii tugevaks pead, - mõtle,
arva midagi välja; ma rean sinuga
kihla!

Margarete. Mis? Kihlvedu?

Agathe (hõustes). Jah, kihlvedu!

Margarete. Olgu siis, tahad sa üht
väikest, koguni süütat katsut teha?

Agathe. Missugust?

Margarete. Täna õhtu on suure ooperis-
pall. Ma rean sinuga kihla, et sinu
mees, nii pea kui talle kirja teel saäl
rendevous lubatakse, kohe sinna läh-
heb. - Noh?

Agathe (mõne sammuga pak. poole). Ja
kui see kiri äriasjus on -

Margarete (tema juurde astudes). Kiri
ühe naasterahva käest.

Agathe (ruttu). Ühe ^{nt} naesterahwa kaest. -
Ah, selle üle olen ma päris rahulik! Tä
ei lähe mitte sinna!

Margarete. Tä lähel sinna!

Agathe. Usud sa siis, et sinu mees läheko?

Margarete. Ma ei usu seda mitte, ma
wannun selle pääle!

Agathe (suures ärevuses).

Margarete. Päälegi, kui sul julgust on
seda katses teha, siis võime ju seda kake-
kordsest teha. Minu õnnetus oleks siis
sulle sinu õnnetuses troostiko.

Agathe. Minu õnnetuses?

Margarete. Ah! La kohted? La näed, et
sa oma asjas sugugi nii kindel ei ole, nagu
sa nõidata püüad.

Agathe. Mina? Ma olen kõigege nõuus, mis
sina tahad.

Margarete. Pöesti? (Ruttab kirjutuselauna
juurde.)

Agathe. Kõigege!

Margarete. Hää küll, siis lase aga mind
teha! (Kõlistab.) Lisettel on päris koritud
kõiekiri, tema peab meie sekretär olema.

(oma kirjamappi ^{216.} avades ja kirjapaberit
vaadates.) Ah, see ei lähe mitte! Siin on
ainult minu nimetähtedega paber.

13. etendus.

Indised. Lisette (Faga paremp.).
Lisette. Proua Kõlistasivad?

Margarite. Mine süa üle uulitsa paberi-
kauplusesse ja too mõned poognad paberit
ja ümbrikuid, millel wapp pääl on. (Agathe.
le.) Wapp awaldab ikka hääd mõju!

Lisette. Armulise proua nimetähtedega?

Margarite. Ei, ei, ilma nimeta. Ainult
wapiga ja krooniga - aga ruttu!

Lisette. Wäga hääd, armuline proua!
(Helkelt ära)

14. etendus.

Margarite. Agathe.

Agathe (Kõrwale). Minu mehest on, na-
gu oleks see üle kohus, mis ma teen! Pauli-
le lõksu üles seadida!

Margarite. Mis-pääle sa mõtled?

Agathe. Oh, mitte midagi! (Naeratawa
tooniga) Ja mis-peale min süis kibla
reame?

Margarete. Mis-pöäle sa'ise tatar.

Agathe Aga kuidas meie lugu teada saame?

Margarete. Kas nõd palli pöäle on löinud?

Noh, küllap me seda juba näeme, sest et meie ka sinna läheme.

Agathe (imestades). Meie? Näokatte pidule?

Margarete. Kõhklemata!

Agathe. O! Mina? Jalgi ei julgeks ma seda!

Margarete. Ära nüüd ikka ole, ega sind keegi ära ei neela! Pöölegi ei lahku meie üksteisest; meie silmitsene natukene nende herrade jahikäikusid, see saab meile palju nalja tegema.

Agathe. Kuidas? Sa arvad vist, et ma süis naivida saan, kui ma Pauli saäl pidul näen? Ah ei! Löölsõnmas paigas Kratsiksin ma tal silmad välja!

Margarete. Sellest oleks kohju ja noli oleks süis ka väga lühike. Hiirekesega peab natukene mängima, kui ta kinni on püütud! (st. tub Agathe juurde.) Sinu mehe rötan ma enda hoolko.

Agathe. Sina?

Margarete. Oma mehe usaldan ma sinu
hoole.

Agathe. Aga -

Margarete. See on palju algupäralisem.

Agathe (kõheldes). Aga -

Margarete. Mis sul siis kartu on? Mina
usaldan sind, sina usaldad mind. Ma
arvan seda vähemalt.

Agathe. O muidugi! Aga kui nüüd Paul
mitte pidule ei lähe, milles ma peasegu
kindel olen, pane seda tähele, ja kui selle
vastu sinu mees - siis jääksid sa riiki,
kuna mina - o, ei, ei, midagi muud oleks
mulle arusaam!

Margarete. Olgu siis; meie läheme ainult
siis, kui sa kindel oled, et sinu mees läheb -

Agathe. Ah ja! See tingimisel olen ma
asjaga nõus. Iest nõnda olen ma täiesti
kindel, et ma mitte pidule ei lähe.

Margarete. Usud sa?

15. stendus.

Ündised. Lizette (keskelt).

Lizette (äratuntav värwiline paber ja
ümbriskud väikese kandiku pääl). Tiinon,

armuline proua! 31.

Margarete (paberit ja ümbrikuid võttes ja vaadates). Täna! (Agathele) Waata õieti, missugune tore kroon! Nad saavad arvama, et kiri mõnest suurtsugu käest on.

Lisette. See on õieti, mis armuline proua soovisid?

Margarete. Justament! Nüüd istusid (kirjutuse laua ette tähendades) ja kirjuta öina kõigilusama käekirjaga — (pane paberi ja ümbrikud kirjutuse lauale.)

Lisette (istub kirjutuse laua ette; temast põlmal pool seisab Agathe, natusene taga pool tema seljataha Margarete). See, armuline proua.

Margarete (ette üteldes). Täna õhtul, kell 92 ooperi näokatte pidul. — (mõteldes) Missuguse kokkusaamise koha me mäda-rame?

Lisette (agaralt). Oodake, armuline proua! (Kirjutab.)

Margarete (kes tema kirjutust vaatab).
Luidas? Lintelauakes?

32.

Lisette. No ja, daamed määravad ikka rendezvous'i siin, vähemalt on mulle seda jutustatud.

Margarete. Wäga võimalik, aga kirjuta uus kiri!

Lisette (paneb kirjutatud poogna paremp. ära, võtab uue poogna ja kirjutab).

Margarete. Vindlana see! See sümmikoilusasti krooniga kokku! (Lotte üteldes.)

"Täna õhtu, kell 12, operi näokatte pidul-esimese loشهde rea koridoris." - Aleksiri:

"Üks roosa domino."

Lisette (lõpetades). "R-o-o-s-a D-o-mi-no!" (Paneb kirja ümbrisse sisse)

Margarete. Jo! - Niin teine saamasugune kiri. - "Kell 12 - teatri esruumis - kella all, ja niisama: "Üks roosa domino."

Lisette (nagu ülesval). "Roosa domino." (Paneb kirja ümbrisse) Jo!

Margarete. Niin adressid! "Herra Paul Wallner -

Lisette (imestades). "Kuidas?"

Margarete. "Friedlandi ul. №9" - ja nurga poole: "isiklikult kätte anda." - ja

teine: "Härra Georg²³ Westel."

Lisette (uuesti inestawa liigutuse).

Margarete (võtab kirjad). Täna! (Keskel)

Preili Lisette on kahtlemata aru saanud, et see väike nali on, mis meie härradega teha tahame.

Lisette (on ülejäänud puhta paberi mapp pannud, tõuseb üles). Mina si ole aru saanud, armuline proua, ega püüagi aru saada.

Margarete. Hää küll; nüüd uoaldan ma need kirjad sinu kätte. (Ainab kirjad.) Sa pead need härradele salaja kätte andmas, üksikult muidugi - ja pead neid ole ütlemas, et üks tore das ülikonnas keener nad on toonud.

Agathe. Sa oled weider.

Margarete. Tore keener mõjub hästi.

Lisette. On see kõik, armuline proua?

Margarete. Ei. Võta ruttu woorimes ja söida minu õmbleja juurde. Mull on täna õhtu kell 11 nikt Domino ülikonda raja, just karwapäält niisamasugust, nagu see mis ta minewal aastal tegi. (Agathele.) Tahad sa, et sul mõõtu võetakse?

Agathe. O, seda ei ole waja.

Lisette. Tohin ma nii waba olla ja küsida kas armuline proua mõtlewad proua Wanneriga palli pääle minna?

Margarete. Ja muidugi.

Lisette (kawalalt). Armulise proua, domno on nimelt natukene pleekinud ja uue koorwal -

Margarete. Lääb wõib sul õigus olla - siis peab ta kaks tükki tegema.

Lisette. Hää küll, armuline proua! (Astus tagasi.)

Margarete (pöörab Agathega pah. p.,

Lisettele). Walwa sina nüüd härrade tulekut - meie läheme riideid korraldama.

Agathe (minnes). Ja kui nüüd sinu abikaasa weinitujus julgemaks läheb, kui ma seda lubada tohin?

Margarete. Selleks annad sa enne kellnerile karwilise juhatusse ja lased oma liig ägeda härra kokkuräägitud märguandmise pääle wälja kutsuda. Tule nüüd!

Agathe. Ja see kõik see waeu asjata!

35.

Margarete. Ieda saame ju näha
Agathe. O, selles olen ma kindel!
(Mõlemad pahemp. ära.)

16. etendus.
Lisette (üksi).

Lisette. Minevaaastane Domino ei ole mitte
pönnugi pleksinud. Aga kauplemist ja käsitööd
peab ometi natukene toetama, kas ole?
Ja pöäle selle on mul oma plaanikene.
(Tuleb ette pahemp.) Terve maja lähel
palli pöäle ja mina peaksin nagu vaene
Tuhka Triinu kodu jääma? See meeldiks
mulle just, ei, ei! Aga praegu tuleb mul
meelde! Sellega ma siis palli pöäle
lähem? On juba kaunis hilja oma kallike-
sele teadust saata ja siis, kes teab, kas
oberst Kalle luba annab.

17. etendus.

Paul (taga par. poolt). Lisette.

Lisette (Pauli sisseastuma nähes). Ah!
Härra Paul!

Paul (kiri käes ja kübar, mis ta taga
laua pöäle paneb). Daamesid ei ole siin?
(Astub kirjutuse laua juurde.)

Lisette. Ei, härra Wallner. ^{36.} (Saladustiselt ja
tasas) ja sellepärast ootangi ma härrat
just siin.

Paul (imustades, tasa). He?

Lisette (nüsama). Ja, et teile iht kirja ära
anda, mis üks ukse ülikonnas teenes
praegu tõi, kindla käsuga, seda ainult
sis teile ära anda, kui teie iksi olete.

(Annab kirja.)

Paul (kõrwale). Hõguni iseäralik!

(Haljusti.) Tänan!

Lisette (silmitseb teda uudishimulikult).

Paul (kõrwale). Naesterahwa käekiri?

Proon? (awab, loeb ruttu). Waata, waata!

(Mundab häkitselt oma rõõmsat nägu, kui
ta märkab, et Lisette temale otsa waatab, ja
kuna ta teeb, nagu loeks ta saadud kirja,
haljusti.) „Minu armas Wallner, ma
olen teie armude kätte saanud —“ (nagu
i tahaks ta otsuni lugeda). Ah! tean ju
ha, üks ärikiri, mis ma ootasin. (Pistab
kirja tasku ja läheb Lisetteat mööda
põhemps.)

Lisette (kõrwale). On sel agahäbematus

(Tõmbab ennast taga ^{37.} pakemp. tagasi.)
Paul (on ette pakemp. läinud, kõrvale). Ma
vean kihla, see on see väike ratsutaja —
kui ta mitte see valge kübar toirkusest ei
ole. Ja mina lubasin oma abikaasale
täna õhtu — aga pea! — selle unustasin
ma isna ära. Mul on ju kena abinõuke.
Ma lasen omale kodust tungiva telegram-
mi saata: „Äkiline nõukogu istumine,
rutuline süारेisimine tarwilik.“ Ja
siis pidule! (Wõtab oma kübara taga
laua päält.)

18. etendus.

Indised. Georg (keskelt).

Georg. Sa lähed wälja?

Paul. Paar kirja posti pääle wia.

Georg. Seda võib ju Johann teha.

Paul. Seal seas on üks kinnitatud kiri,
ma lähen parem ise.

Georg. Nagu soovid.

Paul (keskelt ära).

19. etendus.

Lisette. Georg.

Lisette (kõrvale). Niisid keine! (Waljusti.)

Härra Westel! 38.

Georg (läheb kaminajuurde). Mis on?

Lisette (poolkõvasti). Üks kiri, mis keeg
uhkes ülikonnas teener praegu hoi, kind
la käsuga, seda ainult siis teie kätte
anda, kui teie üksi olete. (Annab kirja)

Georg. Anna siia! (Võtab kirja ja loeb.)

Mis see on? Ilma nimeta renderkoos?
(Kirja tumistades.) See kroon näitab mulle
õige kahtlane olema. (Nuusutab paberit.)

Mitte vähematgi lõhna! Noh, vaatame
järel, mis saab, kui varietes liiga pika
le ei veni. (Pistab kirja rahulikult tasku
istub pakenõu sohvale, loeb ajalehte.)

Lisette (Kes teda on raktinud, kõrvale).

See meeldib mulle paremini. See on awa-
lik! (Tahab keskelt ära.)

Engels

Heinrich (ilmuvad keskukse pääl.)

Lisette. Härra Engels ja härra Hein-
rich! (Kõrvale) Ah! härra von Hein-
rich! see oleks tore kawaler palli pääle
minemiseks! - Ah, üks mõte! See kiri -
Kell 12 sinelana es. (ruttab kirjutuse

39.
lana juurde, võtab kirja, mis ta esiti kui
kõlbmata ära pannud, näitab seda kõrgele
tõstes, pistab süstasku ja astub paremp.
tagasi.)

20. stendus.

Lisette, Engels ja Heinrich (vihmarar-
judega, Georg)

Engels (Heinrichiga sisse astudes). Ärge
laske endid eksitada, meie oleme.

Georg (ülekoostes). Minu härrad!

Engels. Meie koome vihmararjult tagasi,
mis proua Westel meile lahkelt laenas.

Georg, Lisette! (Tähendab, et varjult ära
võtta.)

Heinrich (annab mõlemad varjud). Siin, preili!

Lisette. Väga häa, härra Heinrich! (ära =
minnes.) Ruttu aadress valmis! (varjudega
taga paremp. ära.)

Georg. Tee ei jäänud lõunaks sinna?

Engels. Ei. Meie leidsime vana Daame Kan-
nis-kai glase olevat, ja teie mõistate ju-
kolm külalist -

Heinrich. Minu tädi jäi üksinda sinna.
(Lähel paremp. akna juurde.)

40.
Georg. See on ju väga kena! siis sook
minu meiega lõunat?

Engels. Aga -

Georg (tasa Engelsile). Proua Engels ei
ole siin, ma muretsen teile väikese kilgi
pähe.

Engels (tasa, rõõmsalt). Tõesti?

Georg. Mahatehtud, ja?

Heinrich (kõrwale). See on õnn!

Georg. Täält tulevad juba daamed! (Margarete
ja Agathe, kes pahemp. sisse
astuvad) Minu daamed, ma teatan
teile kahte võrrast lauda.

21. etendus.

Heinrich (par. pool aknajuures).

Agathe (kesk tuba). Engels ja Georg (tema
pahemp.). Margarete (taga pool).

Margarete. Tõesti? Ah, see on ju väga
arukas! (Helistab taga laua juures) Siis
pean ma Lisettele käsku andma.

Agathe (Engelsile). Jätädi?

Margarete. Ah ja, proua Engels -
mis teie temaga olete teinud?

Engels. Tema pärast ärge muretsage -

41.
tema istub oma sõbra juures.

22. stendus.

Endised. Lisette (taga par. p. kirjaga).
Margarete (Lisettele). Pane veel kahe inimese jaoks sööginõusid lauale juurde.

(Tasa.) Ja mää kirjad?

Lisette (Tasa). Ära antud.

Margarete (Tasa Agathele). Meie kirjad on ära antud. (Lõhe Agathega natukene taga poole.)

Lisette (saladusliselt Heinrichi juurde astudes). Kiri teile, mis üks tore das üli-kommas-teenes praegu tõi.

Heinrich (kirja rättes). Minule?

Lisette (Tasa). Olge ettevaatlik!

Heinrich (pöörab akna poole ja loeb salajas).

Margarete. Lisette, korista see laud puhastaks ja ütle Johannile, et ta harradele Maideid toob. (Näitab ette par. poolse laua pääle.)

Lisette. Hõhe, armuline proua. (Koristab lauda, sääl juures Heinrichi tähele pannes, kes oma kirja loeb.)

42.
Heinrich (kõrvale, rõõmust joobnud). Ren-
dervous näokattepidule! O! (Katab kirja
polovate musudega.)

Lisette (kõrvale). Ta rõõmustab, tähendab,
ta tuleb!

Georg. Ah, Lisette! Johann peab lõuna-
lauale tubli laenga shampajerit muret-
sema.

Lisette. Väga häa! (Ühe pilguga Hein-
richi poole) Väga kena see Heinrichi
noohärra! (ära paremp. taha, mil söö-
ginend par. poolt laua päält ära ja tuleb
kõhe tagasi, et paremp. ära minna)

Georg. Shampajer jää poole! Ma luba-
sin härra Engelsi tänu purju panna.
(Läheb keskpoole.)

Agathe (läheb Margaretiga ettepoole).
See oleks? Onu purju -

(Seisukord.)

Margarete.

Agathe. Georg.

Heinrich.

Engels.

Engels. See oleks esimene kord, mu daa-
med.

Margarete. Tõesti? 10.

Engels (kõne Georgile). Oma naasevõtmisest saadik, sest varemalt -

Heinrich (kõne, vaevaga varjatud rõõmuga). Hele kahetist kümne ajal puhveti us!

23. etendus.

Heinrich Agathe. Paul (väga lõbusalt keskelt sisse, astub Margarete ja Agathe vahel). Margarete. Georg. Engels. Johann. Paul. Mis ma kumelen? Omu ja Heinrich söövad meiega seltsis-lõunat. See tuleb koguini ootamata! (Pigistab nendel käsa ja suudleb Agathet.)

Johann (tuleb paremp. taga, toob Ma-Deirat, paneb pudelit paremp. ette lauale ja läheb paremp. taga jälle ära).

Agathes plaanlikult. Kos midagi uudist, armas Paul?

Paul. Mitte vähematgi, olgu siis, et mu kirjad toimetatud on, ja mina nüüd täiesti oma armsa naesukese päralt olen. (Wõttavad kahekesi ümargusel kesksõhwal istet.)

44.
Agathe (Margarete pääle raadates).
Tüesti minu päralt, kuni hõmseni.
Paul. Kuni hõmseni- ja alatiseks!
Heinrich (iseenesele). Omeks on mul
tulimo frakk.

Margarete (Georgel). Mis ajal algab
mõttikk?

Georg. Beskawa pääl seisab pool ühek-
sa, aga raewalt algab ta enne üheksat.

Margarete. Ja kolmes raatuses?

Georg. Neljas, amustatud proua, neljas!

Margarete. Siis saab lõpp hilja olema.

Agathe. Kell 12 - pool üks?

Georg. Warem küll mitte!

Agathe (Paulile). Ja sina, kes sa harju-
nud oled nü aegsasti magama heitma?
Kui sa soovid, tuleme teatrist waremalt
ära?

Paul. Jumal hoidku! Ma jään lõpuni.
Tunnixene vähem magada, mis see teeb?

Margarete (Kõrwale). Olen ma tüesti
ksinud?

Agathe (Hõuseb üles, röönu päraost hiil-
gades, istub Margarete juurde, tasa). Noh,

näed sa, kas ma ei ütelnud sulle ette, et tema
mitte ei lähe?

Johann (paremp. taga sisse astudes ühe
telegrammiga). Telegrammi härra Wall-
nerile.

Paul (imestanut mängides). Minule?
(Võtob telegrammi vastu.)

Johann (paremp. taga ära).

Agathe. Ootasiid sa mõnda?

Paul (ülestõustes). Mina? - Ei! (Lugedes.)
Ah, kodust - vabrikust! (Läbi lugedes.) Tääl
kaminid on!

Loise. Mis on siis?

Paul (telegrammi vihasealt kokku surudes).

Misugune lugu võib ka ainult minule juhtu-
da!

Agathe. Midagi tähtsat?

Paul. Ei, aga väga pahandav! Läh, loe!
(Annob talle telegrammi.)

Heinrich (kõnnib paremp. rehkendades edasi
tagasi).

Agathe (loeb). Vabriku nõuukoogu kokku-
kutsutus - tähtjas asi. - Reisige kohe
täna õhtu ära. Siinolek hingimata korivi.

lik! Allakirjutanud^{146.} Bussi. - See on
vabriku nõukogu president.

Margarete (kes telegrammi on vii-
nud). Ma tean. (Kõrwales) See tuleb tões-
ti vabrikust!

Agathe. Sa reisid siis täna öhtu?

Paul. Ma pean küll. Ah, need ära-
tud äriasjad! Täha! Kõrd ka natukene
läbu maitsata, öhtu rõõmsalt mööda
soota ja krak! (viskab telegrammi
kirjutuse laua peäle, kust ta paberid
kokku otsib.)

Georg. Millal sinu rong läheb?

Paul. kell 8.

Georg. Siis jääd sa vähemalt veel lõu-
naks-mee seltsi.

Paul. Minu maene Agathe! (Marga-
retele) Ma kahetsen väga, armuline
proua!

Agathe. Mis sinna parata! Siis lähe-
me mõni teinekord teatrisse.

Paul. Kuidas? Sa ei lähe armulise
prouaga kaasa?

Agathe. Ei, ma jään parem koju.

Ma olen natukene väsinud, ja süis - ilma
sinuta!

Margarete. Süis ei lähe minaka, ma
jäan sulle seltsiks.

Agathe. See on sinust väga armas.

Mine lobiseme süis üheskoos.

Paul. Ja mina lähen oma asju kokku
panema.

Agathe. Pean ma sind aitama?

Paul. Mind aitama? Aga ma ei võta ju
midagi ühes. Tead ju, ainult paariks-
tunniks, mis ma saäl mööda saadan,
nagu möödaläinud nädalal, homme enne
lõunat olen ma jälle tagasi.

Agathe. Ah ja, see on õige!

Paul. Ma toon ruttu oma väikese käsi-
tasku ja ~~reisipoti~~ reisiteki. (Pahs p. äras)

George. Nüüd jääb mulle teatav loshe kaela!

Margarete. Mine ometi nende kobe härra-
ga!

George. Härra Engels, kui see tuleb ehk
vast nalja teeb, - mis tükk, he?

Engels (elawalt). Ilõigesuurema hää-
melega!

48.
Georg (Heinrichile). Ja teie, noovime?
Heinrich (ruutu). O, mul on rõõmata!
Mul on väga tähtjas koosolek es. Ma
pean kõnet pidama! (Kõrvale) Mul jääb
vaevalt aega rüüdid rahetada.

Georg. Võtku pagan, see on tõsine asi!
Engels. Ja, ja! (Kõrvale) On mulle ka
arusaam, kuita koasa ei tule.

Georg. Shuidas oleks, härra Engels,
veel üks klaasikene Madeirat?

Engels. Siidamest häimeelega. Minu
abikaasa keelab mulle küll Madeira
õira, aga pah!

Agathe (pilgates Margaretele, kellega
nad kesk-ümmarguse sõbra pääle istu-
nud, kasa). Noh, kakleja, mis sa nüüd
ütled?

Margarete (kasa). Mitte midagi.

Agathe (nüisama). Sina punikene pa-
ber ja Krakvikroon, ma mõtlen, sa
võid dominode tellimise tagasi võtta.

Heinrich (Kõrvale). Dinclana es! Tassand
Jumal, kas mu raha ka jätkub?
(Wahib oma rahakoti sisse)

49.
Engels (paberimp. us, tasa Georgile). Meie
olme süstana õhtu ainult kahekesi
varietes?

Georg (naisama). Jah!

Engels (nagu enne). Ütelge ometi, kas
teie ei rõõks mind ka näitesinte tahavüia?

Georg (tasa). Huidas, teid?

Engels (naisama). Ma ei tahaks häameles
ga enne surra, kui ma pilku näitesinte
taha olen heitnud.

Georg (tasa). Tõesti?

Engels (elarusesse sattudes). Kas teate,
naisterahvastega kostimides natukene
juttu puhuda punaseks ja valgeks värvi-
tud rõõgudega, see on minu unistus!

Georg (tasa). Lubage mulle aga ilusasti
mõistlik olla?

Engels (protesterides). O, mis teie õige arwa-
te!

Heinrich (kõrvale, oma rahakotti kinni
pannes). Omu peab mulle ühe Kuldna
pumpama!

Engels (kes oma raha vestitaskust on
vaatanud, kõrvales). Ma pean õige 10.

50.
Kuldmat Westeli käest laenama. Ah,
armas — (räägib tasa Georgiga, see an-
nab temale raha.)

24. etendus.

Ürdised. Lisette.

Lisette (pohemp. sisse astudes, tasa daa-
medele, kes kesksobva pääl istuvad, nõe
ja niiti nõidates, mis tal käes on). Hää!
Wallner palus mind praegu oma fraki
nõopi ette õmmelda.

Agathe. He?

Margarete. Kuidas? Ta võtab vabri-
kusse sõites oma fraki kaasa?

Lisette. Ta läheb pidu pääle.

Agathe ja Margarete (ühes korates).
Pidu pääle?

Lisette. Õmblimise juures nägin ma,
et ta triigisärgi oma reisitasku pari,
ja veel larksaapad, valge kaelaside-
me ja heledad kindad.

Agathe. Ah! Kas tal need vabri-
kus nõunkogu istumisel tarwis on?

Margarete (Pauli tulema nähes). Laial
kor on! Ole ettevõttis!

Lisette (astub tagasi).

25. etendus.

Ündised. Paul (pah. poolt sisse).

Johann.

Paul (sisseastudes). Lää! oleksin siis
nüüd reisirahmis! (Paneb oma tasku ja
uisiteki keskoohva pääle.)

Agathe (summitult). Ega sa ometi midagi
ära unustanud ei ole?

Paul. Ei. Ma võtan ju nii vähe kaasa.

Johann (taga paremp. sisseastudes). Ahmu-
line prona, laud on kaetud. (Taga par. p. ära)

Margarete (tasa Agathele). Noh, kas lähe-
me pidu pääle?

Agathe (kindlalt). Jah!

Georg. Lõunalaual! (Ulatab Agathele
käe)

Margarete (Paulile, kes temale kätt on
ulatunud). Shui tüntar teile, õo raudtee
wagunis-mööda saata!

Paul. Mis sõial teha, äri! Shui wabriku
nõukogu liige oled!

Margarete. Ja muidugi! See wabriku
nõukogu küll! (Mõlemad taga par. p. ära)

52
Georg (kes. Agathele kätti armud). Mis teid
on, ilus-prona, teie olete nii kahvatu-
Agathe. Natukeeni päävalu, aga küll
ma sellega ära harjun. (Mimmes kõrvale)
Nagu kõik teised! (Mõlemad ära taga
par. pool.)

Lisette (järgneb neile).

Heinrich (järgneb, kõrvale). Ma soovin
nüüd kalle šampanjerit osta. (ära
taga par. pool.)

Engels (teistele järel). Tubli lõuna-
söök! - Varietes mis trikk! - Näite-
seinte taga! - Ja ilma naeseta! -
Lest saab torulõhtu! (ära taga par. p.)

(Besriie!)

Teine raatus.

Üleilmine salong.

Penikeses restoranis Parisis. Tagasinas
lett, selle ees puhvet; mõlemal pool lekised
taga. Külguksed, paremal pool A:1 espool,
A:2 tagapool; riisama pakemal pool - A:4
espool, A:3 tagapool; külgruste vahel püg-
lit. Ilesk salongi ümarqune sohva. Puh-
vet klaaside, kalõrikute, korvide ja mit-
mesuguste puuviljadega, pudelitega jne.

1. etendus.

Teodor. Esimene Kellner. Siis teine ja
kolmas Kellner.

Teodor (taga leti või valmistamise laua
juures tegewuser). Krimaksa pastete
nummer viieteistkümnendasse.

Esime. Kellner (tagast pakemj. tules). Mi-
nule?

Teodor (raagnat ulatades). Lauale viia!
(Pöörab leti poole.)

Esime. Kellner (oma raagnat raadates).

Ah, need toredad trüfflid! (Kõnna ta
ümber vaatob.) Ah mis! (Pöõb mõned.

54.
raagnast äras) Nummer viieteistkümnendal on kõik kannis rüütis, ei oska gi neist õiget lugu pidada! (Taga par. poole äras)

Teine Kellner (tagast paremp. tülles).

Härra Teodor! puuvilja nr. üheksasse!

Teodor (eti pool pöördas). Mitu inimest?

Teine Kellner. Neli!

Teodor (kes ühe püri ja ühe viina-marjakohara kaltsreku poiale paneb).

Lüün on, mis teil raha läheb!

Teine Kellner. See peab nelja jaoks olema?

Teodor. Ah tühja! Parast näokattepidu

Teine Kellner. Need on aga peenikesed inimesed —

Teodor. Lida parem, need ei hakka kära tegema. (Taga par. poolt kuulub helistamist)

Teine Kellner. Väga võimalik, aga joot = raha kannatab selte all!

Teodor. Nummer üheksas helistatakse — ühe saas järele vaadata.

Teine Kellner. Kohe — kohe! (Ruttu ära taga)

par. poole.)

Holmas-Kellner (tuleb pahemp. №4 uksest).

Teodor (temale). Kellele oli jää?

Holmas-Kellner. Minule.

(Taga pahemp. elektr. kella hääl.)

Holmas-Kellner (ära №4 uksest).

Teodor. Ah, külalised! (Pöörab taga pah. poole, ja Engelsi nähes, kellel paksult loorisisse mässitud Teodora käekõrval on, kõrval.) No, see on aga paras õnne!

2. stendus.

Teodor, Engels, Teodora (tagast pah. poolt).

Liis Kolmas-Kellner.

Teodor (raajusti, kuna ta alandlikult Kumas. danud). Taksad soovivad üht kabinetti?

Engels (rüisakalt teretades). Aga mitte militsa poole, kui võimalik on.

Teodora (loori äravõttes). Teodor, on nr. 1 vaba?

Teodor (tema par. pool). Ah, armuline preili on! Palun vabandada, midagi ei ole nüüd aam, armulist preilit ära tunda.

(Kuna ta №1 ukse juurde astub.) Ja muidugi, armuline preili, №1 on vaba.

56.
Teodora. Na, siis anna talle. (Läheb pöö-
poole püügi juurde, kohendab juukseid.)

Engels (Kõrwale). Tä ütleb kellnerile sina!

Teodor (Kolmanda kellnerile, kes № 4 uksest
tuleb). № 1 tuleb põlesma!

Holmas Kellner (№ 1 ära).

Engels (Teodorale). Teie tunnete siis seda
härrat?

Teodora. Kes ei peaks Teodori tundma?
Meie oleme vanad sõbrad, eks ole, Teodor?

Teodor. Lüh palju ann, armuline prou!

Engels (Kõrwale). Wist küll perimees!
(Waljusti Teodorile kätt andes.) Wäga
rõõmustaw, teiega tuttavaks saada!

Teodor (tema kätt surudes). On mulle
suureks auuks, mu härra! (Kõrwale.)

Teada pögan see Teodora õige süa on
medanud?

Engels (mõne sammuga pöö-
pöale). Jgatahes parem, niisuguste
inimestega hästi läbi saada, kui ka
ainult sellesparast, et nahka üles lööda.

Teodora (Teodori juurde astudes). Ja, ütles
õige, Teodor, mis me siis ka süüa saame?

Teodor (söögikaarti röttes). Siin on kaart,
kui armuline preili lohkult välja valida
kohavad?

Teodora. Anna kaart härrale!

Engels (kaarti röttes). Tõnan väga!
(Kõrwale) Ah sa halastaja, on need aga
varesjalad! (Murib kaarti)

Teodora (Teodorile, tasa). On suus punane
raal ära tellitud?

Teodor (nüümas). Jah, armuline preili!

Teodora. Selle poolt?

Teodor. Ma ei tea mitte; on perimehe
juures tellitud.

Teodora. Shuula järel ja teata mulle.

Teodor. Saab tehtud, armuline preili!

Teodora (Engelsile). Shuulge, kas teie siis
söögikaarti pähe õpiti, papikene?

Engels (Kõrwale). Papikene? (Haljusti)
Ei, aga see rohkem väljavalik - ma ei
tea tõesti mitte -

Teodora (rõõmalt kaarti ära). Siis and-
ke siis! mina hoolitsen teil selle eest!

Engels (nüüasalt). Olen ülionnelik, et
et oma ametit teie kätte võin anda.

58.
Teodora. O, see on koha tehtud - minul
söögijärgu praegu ei ole. Teodor, kirjuta:
(ette üteldes), Kaks-tosinat austrid. - Itth,
teil on meloni? (ette üteldes), Kaks-liis-
tu meloni!

Engels (Kõrwale). Meloni ust oli mul ju-
ha hirm - üks liist 5 marka!

Teodora (Engelsile). Kas rahul olete?

Engels (Kõige lahkema naeratusega).
Aga pahun, ma tahtsin just praegu
küsida, miks teie meloniii-

Teodor (pliiats-käes). Liis veel?

Teodora. O, peaaegu mitte midagi.

Mul ei ole isu. (ette üteldes) Wene
Kaviari - põlvpüü trüfflitega - Ita-
lia salatit - vähiid à la Bordelaise -
Vanille jäät - ja järelsöögiks ainult
naturkene puuvillja. (Engelsile) Sellest
saab wast küllalt, eks ole?

Engels (põlgava näoga). Sa armas ju-
mal! (Kõrwale) Paris-õnn veel, et tal
isu ei ole!

Teodor (Kes üles on kirjutanud). Ja mis
weinit?

Feodora. Mis-meinid? O, mul ei olegi praar-
gu jann. - Austrite juurde Rheinweini -
Rothweini põlvpüü juurde ja šampanjer
jää sees järulvõgi jaoks!

Engels (kõrvale, karthlikult taskut katsudes).

Päris õnn veel, et tal jann ei ole!

Kolmas Kellner (tuleb paremp. A=1).

Feodor (annab kokkuseatud sedeli tema
kätte).

Kolmas Kellner (taga paremp. äras).

Engels (kõrvale). Tulise pihta! Sellest
saab kallis rali! - Ah mis! see üks kord! -
Ja ta on ka nii kena!

Feodor (toa A=1 juurde astudes). Tuba on
valgustatud; kui saaksad soovivad -

Feodora. Lähme siis!

Engels (teda eslastes). Peie järelle, ilus daa-
me!

Feodora (naerdes sisse astudes). Plus
daame! (Tuppasisse.)

Engels (räämistuses). Tä on taavalik!

(Feodorile, vägatahtsalt.) Ütelge õnneti,
ega kõrvale tubadesse midagi kuulda ei ole?

Feodor (hirmustõsiselt ja kindlalt). Ei, mu härra!

Engels (Kawalalt). ^{100.} Iest - teie saate ju aru
Teodor (nagu enne). Täiesti, mu härra, + tõi
(pöörab tagapoole.)

Engels (tuppa astudes, liigutatult). Hüüma
ometi oleksin siis nii Kangel! Mina
ühe naisnäitlejaga õhtusöögil - era-
kabinetis! Kolm kummit ja aastat
olen ma sellest unistanud! (ära H:1.)

3. etendus.

Teodor. Heinrich. Siis Kolmas

Kellner.

Teodor. Üks häid küllaline mees ärile, see
preili Teodora! Tähtsain häimeeliga
teada, kust ta selle veidra õnuga tutta-
raks on saanud?

Heinrich (wäga õhetava näoga, pah-
poolt H:4 uksest tülles). Hei, Kellner!

Teodor (ümber keerates). Mu härra -
Heinrich. Veel pudel šampanjeri, kui
ma paluda tohin!

Teodor. Kas härrad ei kolistanud?

Heinrich. Siisgi! Aga (näitab kella-
nööri). Kellandöör jäi mulle pikku!

Teodor. Ah! Siis müidugi mõista! -

Missugust sorti käsewad härrad?

Heinrich (Midagi odaramat!

Teodor (Waga hääl, mu härra! (Astub leti
taga.)

Heinrich (par. pooler). O, ma olen väga
undistimuline. Ta ei taha siiasaadike veel
näokateid eest ära võtta. Oh, see on üks
peenikesest seltskonnast naesterahvas,
isna kindlasti! Aga siiski hakkab ta
juba pisut sulako looma - ta on juba
isna kustuslik - ja teise pudeli abil -

Holmas Kellner (on pudeliga paremp. taga
ette tulnud ja klopib Nr. 1 ukse taga).

Engels (kabinettis). Sisse!

Holmas Kellner (Nr. 1 ära).

Heinrich (kohkunud). Ha, see hääl! Ma
võiksin selle pääle wanduda, et see minu
onu hääl on! Waene onu! Kui ta seda
aimaks, et ma koos oleku asemel - Ah, ja
minu tädimeel? Oh tädi!

Holmas Kellner (tulub Nr. 1 tagasi ja ruttab
par. pool taga ära).

Teodor (pudel šampanjeri jäänõun sees
käes). Siin on soovitud šampanjer!

62.
Heinrich rōtab nõu tema kandi
Tänan! (Pahab nr. 4 äraminna, tuleb
aga kohmetult tagasi.) Ütelge mulle - ag
see liig kallis ei ole?

Teodor. Ei!

Heinrich. Tänan! (Läheb pah. poole nr. 4
tagasi.)

Teodor. Üks algaja!

(Pahem. pool taga dektrikell.)

4. etendus.

Teodor. Paul ja Margarete (pah.
poolt taga).

Paul (tuleb Margaretega, kõvalt kinni
hoides, sisse, ülikuus ja elegant kaela-
shalliga; Margarete rooja dominos ja
kate näo es).

Paul (põiale selle, kui ta ümber vaada-
nud) shalli lahti tehes). Ei ole kedagi; vä-
ga häa! (Teodorile) on teil üks väike tuba
püü?

Teodor (tema paremp.). Ja muidugi, mu
härra. (Paremp. A: 2 ust avades) Olge
nii lahke, vaadake, kas see teie soovide
kohane on.

Paul (N: 2 uksest ära)^{63.}

Margarete (Teodorile, näokate ära võttes).

Kellner! On teil veel üks tuba selle kõhedal
raba?

Teodor. Ja, madame - nr. 3 - (süüa näidates)
siin vastu.

Margarete. Palun, hoidke see alles. Warsti
tuleb üks daame näämaauguse dominos
kui mina, andke see tuba temale. (Ta läh-
heb Teodorist mööda ja pöörab N: 2. poole)

Teodor. Kuidas küsite, madame!

Margarete. Ah, veel midagi - (kõrwale)
Selleks juhtumiseks, kui tema liig kaugele
läheb! (Haljusti) Kui teie kolme rutulist
helistamist kuulete, astuge ratta sisse
(pane näokatte ette) ja ütlege, et härra
Pauliga kokku saada soovitakse.

Teodor. Härra Pauliga - väga hästi,
madam!

5. etendus.

Paul. Margarete. Teodor.

Paul (nr. 2 uksest ümuses). Dige mõnus!
(Käevart pakkudes.) Minu daame!

Margarete (tasa Teodorile). Kolm ruti-

64.
list helistamist! (haljusti Paulile) Härra
Paul!

Teodor (kasa). Wäga hää!

Margarete (Pauliga ära paremp. A: 2.)

Teodor. See naesterahwas on punest
seltskonnast!

(Helistatakse paremp. A: 1.)

Teodor. See on pruili Teodora helistami-
ne! Hohe! Hohe! (Pöörab A: 1 poole.)

(Pakemp. taga elektrikella helin.)
6. etendus.

Teodor. Georg ja Agathe (pakemp.
taga). Siis teine Kellner.

Teodor. Ah, möörad!

Georg (astub, Agathe käewarres, sisse).

Agathe (roosa dominos ja Kate näo ees).

Georg. Noh, noh, ärge ometi nü wärisi-
ge!

Teodor (kõrwale). Teatud domino!

Georg. Teile ei sünni midagi paha!

Teodor (kõrwale). Ah, härra Westeliga.

Georg. Teodor, üks kabinet!

Teodor. Ma teadsin, et mul ann saab
olema härrat siin näha, selle pärast

hoidsin ma A: 3 (näitab pak. poole) valmis.

Georg. See on tore! (Kõlab nr. 3 ukse, põrkab tagasi.) D, goas! Kustutage see koha ära!

Teine Kellner (tuleb paremp. taga sisse).

Teodor (Kellnerile). Kroonlühter nr. 3 põlema süüdata!

Teine Kellner (nr. 3 ära).

Georg (Agathele). Ma palun, üks silmapilk, tuba on ju umbne - ma lasen natukene tuulutada! (Kõlab nr. 3 sisse)

Agathe (näskatet ära võttes). See näokate on nii tüütu! Jumelik, mul on niisugune hirm. Tõepoolest, ma tegin ülekohut, et ma Margaretile järele andsin.

(Helistatakse par. pool. A: 1.)

Teodor (kumlates). Kõhe! Kõhe! (Tasa Agathele.) See daame, kes madamele kabinetti tellis, on nummer 2! (Näitab käega nr. 2. pooler)

Agathe. Ah, hänan!

Teodor. On madamel ehk midagi nendele ütelda?

Agathe. Ei! (Ruttu meelde tuleta des.) Ah, misgi! (Kõrvalt) Ma unustan tema nime.

66.
suse ära. (Teodorile.) Kui teie kolmekord-
set rutulist helistamist kuulite - kolmekor-
set - siis astuge ruttu sisse ja teatage,
keegi härra Georgiga rääkida soovib.
(Paneboma näokotte ette.)

Teodor (Kõrwale, inestades). Tema kog-
kolm rutulist helistamist! (Waljusti)
Waga hää, madame! (Läheb taga par-
poole ära.)

Agathe (Kõrwale). Margarete on siis
süin? Kui ma selle pääle mõtlen, et ta
Pauliga süäl sees on!

7. etendus.

Agathe. Georg. Peine Kellner (tuleb
Georgiga pahemp. A: 3 ja läheb kohe taga
ära). Sis-Teodor.

Georg (nr. 3 räljaastudes). Minid on õhk-
süna hää. Olge siis nü lohke! (Tähab

Agathe kätt wõttas)

Agathe (kätt ruttu tagasi tõmmates).
Minu härra!

Georg. Kuidas? Olite teie ikka veel kart-
lik? (Kõrwale) Tä on üliarmas! (Walt-
ti) Palun siis nõnda. (Watab Käewarre.)

67.
Agathe (rõtab käe alt kinni, mõlemad
pah. poole nr. 3 ära).

Teodor (kes raheajal taga par. poolt sisse
astunud). Ma üks-peenikene naesterahvas!

(A=1 kõlistatakse ägedalt.)

Teodor. Aha! Prilli Teodora lähleb kärsi-
tuks! (Karjudes.) Kõhe! Kõhe! (Pöörab
parem. poole.)

8. stendus.

Teodora. Teodor.

Teodora (vihaselt par. poolt A=1 välja
astudes). Kõhe! Kõhe! Oled sa siis Kurt?
Ma kõlistan juba tundi aega!

Teodor. Ma käisin punases saalis-järel
kuulamas—

Teodora. Noh?

Teodor. Krahv Loden on selle kutsutud
seltskonna jaoks ära võtnud.

Teodora. See on tore! Lõial ei ole nii igav,
kui siin sees. (Näitab Nr. 1. poole.) Jssand
jumal, on see vanamees üks-igav nahk!—
Ah mis, ma pean raastama, kuidas üle-
val lugu lähleb! Kata sina sigalaud val-
mis-järel selle amuräärt raugale, et ma

68.
Kohet tagasi tulen. (Täga par. pooli ära.)
Teodor. Hää küll! (Järgneb temale.)

G. etendus.

Engels (üksi).

Engels (tuleb, salvrätt krae vahel, sala
Dusliselt A-1, kiri käes). Noh, kus ta
suis on? - Tä on taevalik! Georg tegi
mind temaga varietes näitescinte taga
tuttavaks. Etendus lõpul valvasin
ma tema tulekut - üsna üksi läbikäi
gus, nagu mõni noor tuisupää! - Ma
Ma tahtsin talle teatri kõrval kondi-
tori juures mõne koogi pakkuda. Tema
aga tahtis öhtut süia ja tõi mind süia-
sin me nüüd oleme! (Ühke rahulolemi-
segas) Olen ma üks pagana poiss! Et
see väike noli vähe pikale venida ah-
wardab, siis kirjutasin ma praegu oma
abikaasale, kes mind, nagu ma kindlas-
ti tean, ootab. Ma ütlen temale nimelt,
et ma oma vana sõpra Wardeki roa-
tama läksin, teda agani raskelt hai-
ge leidsin, et ma ööseks tema juurde
jään. Sel viisil olen ma täiesti rahulik

69.
täiesti oma aja perimees! ja täiesti
armastuse jumala or!.

10. etendus.

Teodor (astub kolmanda kellneriga,
kes söökisid kannal, taga pah. poolt sisse).

Engels.

Engels. Ah! Härra Teodor - noh, ja
Daame?

Teodor (tema par. pool). Küll ta juba tuleb,
mu härra! (Kolmanda kellneri poiale
näidates.) Siin on siotsa austroid, Kaviar,
melonid -

Kolmas Kellner (Kannal söögid par. poole
H=1, tuleb kohe jälle tagasi ja lähel taga
paremp. äras).

Engels. Jhus! Ah, siin on mul üks Kivi
ära saata. Kas võiksite mulle käsk-
jalg muretseda?

Teodor (tähtsalt). Meil on selleks inimene.

Engels. Ah so! (Kivija ja raha andes.)

Siin on üks mark tema jaoks.

Teodor (tähtsalt). Wabandage, mu
härra, öösel maksab iga käik viis
marka.

Engels (Kõrwale). Ah so, just niisama
palju, kui melon! (waljusti) Siin on
niis-markka. Tä peab aga ruttama - see
inimene! (Läheb naerdes paremp. A:1 uk
poole)

Teodor. Olge mureta!

Engels (A:1. lõwe pääl). Teie arwate
siis, et minu Joame -

Teodor. Tuleb kohe - tuleb kohe!

Engels (sisse astudes, tungiwalt). Kutsu-
ge teda, härra Teodor, kutsuge teda!

(A:1. äras)

Teodor. See wanapapa on üks tore ek-
semplar! (Adressi lugedes) „Madame

Engels, Alberti uulits, nr. 5.“ Oi pagan!
Sena tükike teed - sääl saab käskjalg
wähemalt wärsket õhku hingata!

11. stendus.

Teodor. Heinrich.

Heinrich (paremp. A:4 wälja astudes,
suitsu sigar suus, kiri käes). Ist, Kell =
ner!

Teodor. Mida käsete?

Heinrich. On teil siin kedagi, kes ühe

Kirja ära wia wõiks-?

Teodor. Meil on selle jaoks inimene, mu härra.

Heinrich (temale kirja andes). Siin! Tä peab ruttama. Idu palju?

Teodor. Öösisel ajal wüs marka.

Heinrich. Wüs marka? See on soolane! Siin!

(Annab raha.)

Teodor (läheb taga puhweti juurde).

Heinrich. Ma kirjutan oma kädile, et ma ööd ihe haige söbra juures mööda saadan. (Märkab, et Teodor veel seal on.) Tega rutt on - kas kuulete?

Teodor. Saab tehtud, mu härra - saab tehtud!

Heinrich (astub H=4 tagasi).

12. etendus.

Teodor (üks).

Teodor (ette astudes, teise kirja adressilugedes). Ah! See on aga isäralik! (Lugedes.)

Madame Engels, Albertinul, 5. (Mõlemad kirjasid waadeldes.) Üks ja seesama address!

See tuleb asja lihtsamaks - üksainus käik!

Häskjalale 2 marka ja 8 marka mulle!

72.
(A:3 Kuuakse kolme rutulist kella hoält.)
Teodor. Paganapihta! Kolm rutulist kella
lööki! (A:2 ja 3. poole näidates) Oli see
saiäl või saiäl?

(Kuuakse kolm rutulist helistannist A:3.)
Teodor. Mõlemilt poolt - ah! Mungipä-
rast! (Jookseb paremp. A:2. juurde, kopu-
tab.) Küsitakse härra Pauli järel!
(Nüüsama A:3. juurde.) Härra Georgi
järel küsitakse! - Nüüd võivad nad
vaadata, kuidas nad iksteisega valmis-
saavad! (Puttab kiiresti taga paremp.
ära, sellel silmapilgul, kui Paul ja Georg
ühthlasi endi tubadest välja astuvad.)

13. stendus.

Paul (paremp. A:2.). Georg (poh.
poolt A:3.).

Paul (välja astudes). Minu järel küsitak-
se?

Georg (välja astudes). Mis see süs peab?
O, vaata, sina -

Paul (pahaselt kõrvalt). Georg!

Georg. Mis sina süs siin teed? Kas sa süs
vabrikus ei ole?

Paul. Ei - mina - (¹⁰riittu) Ma jain rongist
maha.

Georg. Luiskaja!

Paul (protesterides). Luiskaja?

Georg. Käägi õigust. - Linn abikaasa ei ole
ju kuulamas.

Paul. Noh siis - ja - sul on õigus.

Georg. No waata!

Paul. Aga mul on pehmenõdavaid põhjuseid.

Georg. No muidugi! Neid on slati. Aga
telegrammi, mis sa said?

Paul (naerdes). Kas sa aru ei saa? Selle
lasksin ma enesele saata.

Georg. Ah! Ahnkartus! Poiss, seda pead
sa mulle jutustama!

Paul. Hõguni lihtne! Kõtramise wabriku
direktor, kuo mina ärijuhataja olen,
on minu häi sõber - ja kui mul kord hirmu
tuleb pisut üle aisa hõna, saadan ma temale
telegrammi järgmise sisuga: „Puuwilja kriisis-
tulemas.“ Tä teab, mis ma üteldatahan ja
kõhe telegrahverib ta mulle tagasi: „Wabri-
kunõunukogu kokku kutsutus, hädaline
asi - reisige weel tänä õhtu ära, siinolek

tingimata tarvilik.^{74.}

Georg Waga kena! Sinu nõuukogu istu-
mised on ju toredad! - Kuule õige, sa oled
mul üks kena silmaxirjateener.

Paul. Hinult enese kaitsa, muid midagi.
Agathe on ju üliarmas naesukene, aga
kõik on ainult kodusest elust arusaamist -
kui mina temale nõnda ütleksin, nagu
sina oma abikaasale, ma lähen klubesse
võidnojamisele, teatrisse, või pidule, ta
oleks meele ärakutsumisel, peaks mind täiesti
kadunuks ja sellepärast -

Georg. Ei ütle sa seda temale parem
mitte.

Paul. Armastusest tema vastu.

Georg. Äjäd aga sellegipärast, armas-
tusest tema vastu, asja nõnda, et sa
praegusel silmapilgul nõuukogu istu-
mised oled. Leodetavasti ei ole sinu
istumine hull -

Paul (vaimustuses temale öla pääle hüües).
Ta on brünett! Ah, sõbrakene! see on tore
lugu - üks peenema seltskonna daame -
kes mulle kirjutas - niisugune armastus,

väikene kirjakeene - Kroon ülesval nurgas.
Mõni krahvina või markkise, kellega
ma seltskonnas kokku olen püütunud.

Georg. Ja minul üks armas naesterahvas -
nii kartlik, nagu arg. tüükene - ei taha
siiasaadik veel näokatetgi ära võtta.

Paul. Minu oma ka mitte.

Georg. Aga ma unustasin üsna ära, minu
järel olla küsitud.

Paul. Minu järel ka.

Georg. Arvatakse vist all saalis - tahan
õieti raadata - soovim sulle kõige pare-
mat.

Paul. Ja mina sulle ka. (Luruvad üks-
teise kätt.)

Georg. (taga paremp. ära).

Paul. (taga paremp. ära).

14. etendus.

Engels (par. poolt №1). (Siis) Teodor
(taga paremp. söökidega).

Engels (naturkene sooja pääga, ettevaatli-
kult №1 ust avades ja siis välja astudes).

Ma pean õieti kord teadma -

Teodor (taga paremp. sisse astudes, üksliin

Käes, tagasi rääkides⁷⁶). Wististi küll al-
saalis, mu härra-

Engels. Noh, minu armas härra Teodor,
mis siis sellest daamest on saanud?

Teodor. Tuleb kohe - tuleb kohe!

Engels (väga pahaselt). Tuleb kohe - tule-
kohe! Tä pidi juba ammugi tulema, aga ei
tule ikka weel. Arwate wist, et mul õige lõbus
on - säääl sees - usnarüksi. Kus ta siis õieti
on?

Teodor. Tä läks varietesse oma korteri
wõtit tooma, mis ta sinna riiete tupp
lana pääle oli unustanud. Ikuini ta tuleb -
siin on nii kauaks põldpüü trüfflitega -
ma toon ka kohe wähiw à la Bordelaise
ja shampanjeri. (Tähab A:1 nimma)

Engels. Ja mis mina siis selle kroamiga
teen? Ma joon küll, aga sööma ei julge ma
hakata ilma temata - (Teodorile A:1 järeles)
Uskuge mind, härra Teodor, mina kujutasin
seda omaile hoopis teiseti ette, hoopis teiseti!

Teodor. Tuleb kohe, mu härra, tuleb kohe!

(Mõlemad A:1 ära.)

77.
15. etendus.

Agathe (üksis).

Agathe (ilma näokatteta №3 välja astudes).
Pä ei tule enam tagasi! Sui ma seda silma-
pilku tarvitassin ja ära lähaksin! Ah!
See kabinet! See teeb mind kartlikuks. Ma
tean wauwalt, kust ma selle julguse wõtsin,
sinna sisse astuda! Ja, ja, ära siit, enne
kui ta tagasi tuleb! Ma palun mõnda
kellurit, et ta mulle wõikri muretseks.
(Paneb näokatte ette ja ruttab taga pah.
poolle ära.)

16. etendus.

Margarete. Siis Teodor.

Margarete (№2 ust awades). Koh? Wäga
wiisakas, see minu kawaler - mind nõnda
istuma jätta! Mis ta siis teeb? (Näeb
parem. pool №1 ust awatama.) Ah!
Säält tuleb keegi! (Astub ruttu №2 taga-
si.)

Teodor (№1 välja astudes, Ungelsile, keda
õnna toas sohwa peäl pikutama näib).
Ajalehti! Hääd küll, mu härra, toon kohe!
(Ümälale minnes.) See aitab teil aega wüta.

Loon arm, et see ^{78.} just lõbus ei ole, mis-
talle on juhtunud! (Täga par. poole ära)

17. stendus.
Lisette (üks).

Lisette (roosa dominos, tuleb pah. poolt
№4 ja rötal näokatte ära, kunata ukse
lahti jätab).

(Nähtakse Heinoichi №4 sohva peal
magamas)

Lisette. Shampanjertegi ta uniseks, seda
tarwitan ma oma kasuks ja kaon, sest
ma pean igal tingimisel enne oma soksu
kodus olema. Shui ta teaks, et mina see
olen! Aga ma rötasin näokatte ära ja
muutsin oma häält. (Järeldamates.) "Ei-
palun, laske mind!" (Rahadest käewõru
waadates, mis tal käe ümber on.) See käe-
wõru, mis ta mulle andis, on tõesti väga
kena! (Ohates.) Ah, ta on tõesti väga
armas, see Heinoichi noorherra! Väga
armas - aga kohmetu on ta! Põletas
mul armulise proua Dominole sigariga
augu sisse. Aga niind ära! (Uue ohka-
misega №4 waadates, paneb näokatte ette)

ja läheb tahapooli, küleb aga ruttu tagasi,
sest et ta Georgi taga pah. poolt tulema
näeb.) Paulus, härra tuleb! (Püüab Georgi
est ära peita ja astub puhweti warijus)

18. etendus.

Lisette. Georgi taga pahem. poolt).

Georg (sisse astudes, enesele). Ei saa kuidagi
wiisi teada, kes minu järele küsis - ja sääl
juures sai waene Paul ühe indise wana tut-
tawaga kokku, kes tal nüüd küljes on, nagu
takjas!

Lisette (tahab pah. poole taha lipata).

Georg (näeb teda ja peab Agatheko, enesele). Ah,
minu roosa Domino! (Wäljusti ja liginedes.)
Palun tuhat korda wabandada, tundmata
iludus, et ma teid nii kaua oodata lasksin,
aga sääl all on niisugune segadus. (Tõmbab
teda ette.) Teie ei ole õnneti mitte wihane?

Lisette (teeb eitawa liigutuse, sääl juures ikka
emmale hoides).

Georg. Ärge siis õnneti ära põgenege! Ära-
kan ma teie siis nii suurt hirmu? (Wõtab
tema käe.) Kas tahate siis ikka weel nii
wali olla? Ei, eks ole tõsi? (Tõmbab ta oma

juurde ja sündleb ^{80.} kumardades teda kaela
pääle.)

Lisette (väikse kaviatusega). Ah!

Georg. Aga minu õhtusöök ei ole ju veel
lõpul - tulge!

Lisette (kõrvale). Kelleks ta mind
peaks pidama?

Georg (tõmbab ta A:3 poole).

Lisette (paneub nagu vastu, teeb aga siis
liigutusi, nagu tahaks ta ütelda, et mis
see kõik aitab).

Georg (teda A:3 sisse astuda lastes).

Ta hakkab juba inimlikumaks mine-
ma. Ma teadsin seda. (Järgneb temale
A:3.)

19. stendus.

Agathe (taga-pah. poolt). Siis Hein-
rich.

Agathe (paremale ja pah. poole vaadates;
võtab oma näokatte ära). Mu Jumal,
missugune möll! Võimata raskust
sada! Need kellnerid, kes idasitagasi
jooksevad, - igakord, kui sa neid hüüad,
vastavad nad: kobe, kobe! ja pööravad saäl

selja! Mis nüüd teha!

Heinrich (on rahvajal üles ärkanud, № 4
välja astudes ja ust lakti jättes; näitab
väga unine ja segane olema). See ärkanetud
uni!

Agathe (ruttu näskatte ette). Üks härra!

Heinrich. Šampanjeri süürist. Kus mu
daame süü on? (Agathe nähes.) Ah, sääl
ta ongi!

Agathe (teditundes, kõrval). Minu onupoeg,
süü! O, tema peab mind koju saatma!

(Waljusti ja tema poole minnes.) Ma palun,
muretsege üks wanker, ma tahan ära!

Heinrich. Ah, ei, veel mitte!

Agathe. See oli minust ülekohus süü
tulla! Jumal, kui õnnetu ma olen!

Heinrich (kõrval, väga lõbusalt). Tä lähel
tundelikuss - seda teeb šampanjer!

Agathe. Mis olen ma teinud!

Heinrich. Ei midagi, mis mitte väga
armas ei oleks olnud. Tülge õnneti - veel
üks klaasikene šampanjerit. (Tahab
teda enesega tõmmata.)

Agathe (elawalt lakti tõmmates). Laske

mind, onupoeg!

021.

Heinrich (shmatanult tagasi pöörates)

Tii onupoeg?!

Agathe. Noh, muidugi! (Näokatet ärarotes.) Tii ei tundnud mind ära?

Heinrich (harrutult taganedes ja oma jukseid sasides). Ah! (Enesele.) Ma olin oma käditutrega kabinetis-õhtusöögil!

Agathe. Heinrich, ma palun teid, muretsige mulle üks ränker!

Heinrich (kõigemuuremas kohmetuses). Kohe, käditutar, kohe!

Agathe (pühemp. #24 poole näidates). Ma ootan teid siäl sees! (#24 äras)

20. etendus.

Heinrich. Siis Engels.

Heinrich (purustatult). Tema! - Tema olsee! Ma mõistan, Paul on rabrikus ja seda aega tahtis ta tarvitada. - O, mina õnnetuse kott!

Engels (#1 ust poolarvades). See on aegajuba liig! (Heinrichi nähes.) Minu vennapoeg! (Lööb ukse ägedalt kinni.)

Heinrich (kes teda näeb, ühe hüppega puh-
meti varju). Minu onu! Minu onu süin!
See oli siis oneti tema hääl! Õnneks ei
näinud ta mind, muidu oleks ta mulle kalla-
le tulnud. Ja, oga ta võiks mind näha,
kui ma Agathega ära lähen. Mis ma
oneti pean tegema, et ta mind ära ei
tunneks?

21. etendus.

Heinrich. Teodor (taga parru poolt).

Heinrich (Teodori nähes, kes, ajaleht kaenla
all ja jäanonu käes, sisse astub). Ah, üks
päästjamoete! Mill on ju karnevali aeg!
He, kellner!

Teodor. Teie soovite?

Heinrich. Kas teie ei saaks mulle tumedaid
prillisiid muretseda?

Teine Kellner (astub taga pah. poolt sisse).

Teodor. Et pidule tagasi minna? Midagi
ei ole kergem kui see, mu härra. Ma lasen
kohe tulla. (Pöörab tagapoole ja räägib sisse
astunud kellneriga.)

Teine Kellner (taga pahemp. ära).

Heinrich. Olene ilusasti ettevaatlik ja

84.

astume esiotsa süa sisse. — Ma ütlen
Agathele, et kohe raskert muretsitakse
(A: 4 ära.)

22. etendus.

Engels. Teodor.

Engels (A: 1 ust ettevaatlikult avades
ja välja vaadates). Teda ei ole enam siin.
Aga kuidas seda teha, et ta mind ära ei
tunne, kui ma minekut teen? — Ah, üks
mõte! (Teodori nähes, kes ettepoole tuleb,
teda hüüdes.) Härra Teodor!

Teodor. Siin on jää ja soovitud ajaleht.
(Annab talle mõlemad.)

Engels (mõlemaid rõõmselt). Täna on! Ütelge
õige, kas teie ei rõõks mulle tumedaid
prillisiid muretseda?

Teodor (inestades kõrvalt). Kuidas? See ka?
(haljusti). Miks mitte, mu härra, väga hästi!

Engels (oma jääd vaadates). See hakkab
varsti sulama - ja daame ei tule ikka
weel!

Teodor. Tuleb kohe, mu härra - tuleb kohe!
(Paga pah. poole ära.)

Engels (jää ja ajalehega A: 1 poole pööra-

tes). Ei, tõesti, mina ^{85.} kirjutasin seda omale
hoopis teiselt ette - hoopis teiselt! (A^o 1 ära.)

23. etendus.

Margarete. Liis-Georg ja Lisette.

Hiljem Teodor.

Margarete (A^o 2 ust avades). Juba veeand
tundi! Ah! ärge pange pahaks, härra Paul,
see on enam kui lubatud, ja mul on suu hinni
teile seltsamal viisil kätte tasuda! (Paneb
oma näokatte ette ja tahab tagapoole minna,
kui A^o 3 ukse avatakse.) Minu mees Agathega!
(Astub A^o 2 tagasi ja kuulab poolavatud ukse
juures.)

Teodor (astub taga pahemp. sisse).

Georg (Lisettega A^o 3 välja astudes). Ma palun
teid, ärge minge nõnda ära - ärge lahkuge
minust enne, kui teie seda näokatet kergi-
tate, mis, ma tunnen seda kindlasti - üliar-
mast näokest minu ust kadedalt varjab!

Margarete (kõrvale). Tä on uskava mees
pidanud, ei ole enimast tunda annud.

Lisette (kaotab oma rahadest käevõru ära).

Georg. Teie panete mind uskuma, et minu
ettevaatamatus, mis läbi ma tilga kohvi teie

86.
Domino pääle pillasin, teid pahandanud on
üks ole? - Ei? - Noh, siis, palun.

Teodor (ette tülles). Pardon, madame on
oma käwõru (~~õra~~ kastanud) maha pilla-
nud. (Tõstab selle üles, annab Lisettele.)

Georg. Ah, missugune ilus käwõru! (Lund-
leb Lisette käwõrt.)

Teodor (taga pahemp. ära).

Margarete (kes seda sündlemist näeb,
kõrwale). Käwõrs? See läheb, see on
peaagu käsi!

Georg (püüab Lisette näokatet üles tõsta).

Lisette (põrkab ruttu tagasi).

Georg. Siis tõesti mitte?

Lisette. Ma tahan ära minna! (Põõrab
temast mööda minnes taga pah. poole.)

Margarete (kõrwale). Tä läheb - ~~minna~~
siis ootan mina Pauli. (Paneb A^o 2
ukse kimmi.)

Georg. Noh, siis ei taha ma enam pääles
fungiwõlla! Aga teie kirjutate mulle?
Seda lubasite ju.

Lisette. Ja, nagu ila.

Georg. Ma annan kõsu. wankert muretseda.

(Kõrwale) Ei olegi liig wati peenikesi naeste-
rahwa kohta! (Taga pah. poole ära.)

24. etendus.

Lisette. Siis Paul (taga par. poolt).

Lisette (näokate ära wõttes). Ah! Ma woin
jälle kergemalt hingata! Tä ei tundnud mind
ära. Niisid on aga waja plehku panna, enne
kui ta tagasi tuleb. (Paneb näokatte ette.)

Paul (tagast par. poolt sisse, enesles). Puh!
Ma arwasin juba, et ma temast enam lahti
ei saagi!

Lisette (ümber pöörates, kõrwale). Härra Wall-
ner! (taganeb tagasi.)

Paul (kõrwale, Lisettet Margareteks pidades).
Minu Domino! (Waljusti, Lisettet taganema
nähes.) Suidas, kie põgenete minu est?

Kas ma ei ole sellega küllalt raskesti ru-
heldud, et nii kaua teist zemal pidin olema!

(On liginenud ja ulatab temale kätt.)

Lisette (käega oma käewõru katsudes). O
minu käewõru! Tä on liig lvi - ma kaotan
tä wiimaks weel ära!

Paul. Ja ikka weel pahane minu pääle?
(Luidleb kätt.) Aga mina olen ohwritall ja

mitte kviitategija! ^{88.} (on Lisette ümber hakanud ja teda kukla pääle suudelnud.)

Lisette (kõrwale). Kuidas neil musud kohe käepärast on!

Paul (õnnemaks minnes). Veel üks, palun!

Lisette. Oi! (Wastupaneku juures rebib

Paul tema domino krae rüühi katki.) Oh!

Paul. Kui rumal ma on et olen! Ma rebisin teie domino katki. Lubage, mul on üks nõõpnõel. (Wõtab krawatte seest nõela, parandab vea ära.)

Lisette (kõrwale). Härra Westel võib iga silmapilk tagasi tulla. Kuidas pääsen ma lohti?

Paul. Jo, wiga on jälle hääks tehtud. (A:2 poole näidates) ja nüüd läheme jälle sisse.

Lisette. Oh oi, on juba hilja. Ma tahan koju minna.

Paul. Juba?

Lisette. Ma palun teid!

Paul. Ah oi!

Lisette. Tõngiswalt.

Paul. Kinnult kohe tingimisega: esimene, et teie mulle selle musu lubate, mis teie

praegu keelasite - ja teine, it teie lubate
ennast saatma tulla. Kas olete nõuus?

Lisette (teeb pääga jaatava liigutuse).

Paul. See on lahke teist! (Lumuleb teda
kukla poole) ja nüüd ära!

Lisette. Muretsige üks ränker!

Paul. Ah, üsna õige! Ma annan kobe käsu.
(Läheb taga poole, musti ümber pöördes.) Ah,
teie olete jumalik! (Viskab musukätt, enes-
ele, välja minnes.) Idus need kellnerid siis
on? (Hüüdes.) Kellner! Kellner! (Ärataga
pah. poole)

25. etendus.

Lisette. Teodor.

Lisette. Tä lähed! Ometi viimaks! On
need aga lood! Ja minu vaene domino, mis-
sugune see on! Poletatud - katkikistud -
plekiline!

Teodor (taga pah. poolt tuller. haldrik käes,
sõäl pääl salvrätik all kaks prillid). Madas-
me on vist see, usun ma, kes praegu ränkerit
nõudsid?

Lisette. Mina? (ruttu) Ja, ja - üsna õige!

Teodor. On juba ette sõitnud, siin on nummer!

Lisette (võtab numbrit) ^{90.} Täna! (Kõrvald.)
Kui ma nüüd aga talle ette käte vabele
ei jookse! Ah, on see üks öö! Halastaja
kaevas, on see üks öö! (Ruttu taga pah.
poole ära.)

Teodor. Juba hakkab oneti kord harve-
maks jääma! Noh, ma ei ole selle üle
kui! (A:1 poole minnes.) Arve ja prillid.
(on ukse avanud.)

(A:1 näikse üngelsi rohva pääl ma-
gama)

Teodor. Ta on magama jäänud. (A:1
sisse ära.)

26. etendus.

Agathe. Luis Heinrich ja Teodor.

Agathe (ilma näokatteta A:4 väljatulles).
Ei, onupoeg, ei! Ma ei jää mitte minutit-
gi kauemaks. Kas tulite? Ja võisi?
Heinrich (kohvatult nr. 4 ukse lähel).

Ja muidugi - aga üks ainus silmapilk
weel. - Ma kordan teile - ma ootan
midagi - ja siis pean ma ju ka enne
arve ära viendama.

Teodor (A:1 tulles, taldrisk käes, kus

ainult veel üks-prill pääl on)

Heinrich. On teil arve?

Teodor. Ja muidugi, mu härra!

Heinrich (tasas). Ja prillid?

Teodor (tasas). Rätti all.

Heinrich (A: 4 poole astudes). Kõhe olen jälle teie juures, täditütar! (Teodoriga nr. 4 ära)

(A: 1. ja A: 4. ukssed jäävad lahti. Nähtakse Heinrichi raha otsima ja ägeda vaieldusega Teodorile maksma)

24. etendus.

Agathe. Siis Margarete (A: 2 tülles).

Agathe. Ah! Ma ei või enam kauemaks jätada! Ma lähen üksi, kui see olema peab. (Lähel tagapoole.)

Margarete (ilma näokatteta nr. 2 tülles).

Ei ole enam mingit kahtlust, ta on mind istuma jätnud! (Näeb Agathet.) Agathe!

Agathe. Lina?

Margarete. Noh?

Agathe (teda enesega tõmmates). Ah, tule! Läheme minema!

Margarete (kes taga poole on vaatunud).

92.
Hõimata! Minu mees! Kuhu me endid
peidaksime?

Agathe (kes par. poolt on vaatanud) ja
Paul! Kuhu ometi? Ah - sinna Kabinetti!
(Panewad ruttu näskatted ette ja jõuavad
just veel põgeneda - Agathe par. poolt №1,
ja Margarete pah. poolt №4.)

28. stendus.

Paul (taga par. poolt), Georg (taga pah.
poolt).

Georg. Ometi viimaks! Mul on woorimees!
Paul. Mul ka!

Georg. Noh, kuhu minu dominosüüs on
jäänud?

Paul. Ja minu oma?

Georg. Daamed on rist endi Kabinettidesse
tagasi löinud.

Paul. Wäga võimalik! (№ 2. ära.)

Georg (№ 3. ära.)

29. stendus.

Agathe, Engels (№1.).

Agathe (näskatees, №1 ust awades). Keda
gi ei ole enam! (Wälja astudes ja Engelsi
enese järelt tõmmates, kes prillisid ette säeb.)

Laotke mind kuni alla trepini - ma
palun teid!

Engels (vastu purnides). Võimata, armu-
line proua! Esiteks ei tunne ma teid - ja
siis ei ole ma veel õhtut söönud - ma ootan
üht daamet!

Agathe. Ma palun teid tungivalt, härra Engels.

Engels (hirmunult). Minu nimi? Täewa taat!
Mind on ära tuntud!

(A: 2. ja 3. kuulukse ägedat kõlistamist)

Agathe (shmatob, karjatab ja tõmbab Engelsi
ehesega taga paremp. ära).

Engels (koheledes). Aga armuline proua!

(Mõlemad taga parem. poole ära)

30. etendus.

Heinrich. Margarete.

Heinrich (A: 4. väljastudes, prillid ees).

Nüüd, täditütar, ruttu minema!

Margarete (nauvides näokotet ära võttes).

Siudas, teie peate mind Agatheks?

Heinrich (pööratult). Proua Westel?!

Margarete (teda edasi tõmmates). Nüüd

tulge aga ruttu, ruttu!

(A: 2. ja 3. korraga kõlistamine)

94
Heinrich (Kõrwale). Hälastaja taevas!
Klummaga ma siis nüüd õhtut söin!
(Mõlemad taga põh. poole ära)
(Jällegi kõlistamine)
(Näikse üngelisi otsides taga põh. poolt
paremale poole minema)

31. stendus.

Teodor, Luis-Georg ja Paul, Hiljem
Üngels.

Teodor (nr. 4. väljastudes). On see üks
kõlistamine! Kohe! Kohe!

Georg (rüüdes, nr. 3. väljastudes).

Paul (rüüdes, nr. 2. väljastudes).

Georg (Teodorile). Noh, ja daamed?

Teodor. Need on ära!

Paul. Ära?

Teodor. Juba ammu! (Astub puhvetitaha)

Georg ja Paul (petetult). Hh!

Georg. Tõeks jääb see süisgi! Minu
noosa Domino oli tore!

Paul. Ja minu oma suurepäraline!

Georg (kella vaadates). Kell neli! Lõpeta-
me öö klubis. (Mõlemad taga põhemp. ära)

Engels (taga par. poolt tulles, prillid ees, #21.
poolt vaadates). Ja minu daame? Ära! -
Minu armas-härra Feodor, kas-uskuge
nüüd või mitte - aga mina kujutasin
seda enesele hoopis teiseti ette - hoopis
teiseti! (Pöörab ennast.)

(Ülesvõtte.)

Kolmas vaatus.
Esimese vaatuse tuba.

1. stendus.

Margarete. Johann

Margarete (taga par. poolt tulles ja par.
poolt lüüsi kella pääle liites).

Johann (keskelt sisse astudes). Armuline
prona kõlistasivad?

96.
Margarete. Kus siis Lisette on? Ma
hüüan teda juba kolmat korda.

Johann. Ma ei ole teda veel näinud, armu-
line proua.

Margarete. Kuidas? Kell M!

Johann. Tä on vist küll kirikusse
läinud.

Margarete. Ah õige! Täna on ju püha
päev.

- 2. etendus -

Ündised. Agathe (pah. poolt).

Margarete (Agathe'i sisse astuma nähes).

Johannile. Hää küll, Johann!

Johann (keskelt ära).

Margarete (Agathele vastu minnes). Juba
üles tõusnud? (Tõmbab ta pah. poole sohva
pääle, kuna ta'd teda suudelnud.) Kas ma-
gasid hästi?

Agathe (kurva naeratusega). Magasin?

Mitte silma ei ole ma kinni saanud!

Margarete. Need punased silmad!

Agathe (pöörab näo ära).

Margarete. Mis sul siis on?

Agathe. Seda küsid sa veel? selle järel, mis

täna öösel juhtus: 21

Margarete. Noh, mis paha sääl siis on?

Proösti emmast ometiselle üle. Ma mõistan
esimesel silmapilgul, aga usu mind -

Agathe (ruttu). Midagi ei usu ma enam!

(Tõuseb ruttu üles.) Kõikagi ei usu ma enam!

Margarete. Nüüd langed sa jälle teisispidi
liialdamisesse.

Agathe. Tema -! (mõne sammuga par. poole.)

Tema, kellele ma oma terve usalduse kin-
kisin, tema petab mind! Tema sõnad, vale!

Tema pilgud, vale! Tema suudlemised, tema
armastus, - vale, muud midagi kui vale!

(Istub ärapöörduvalt ette par. poole laua juurde.)

Margarete (tõuseb üles ja astub tema juurde). Aga

ei, kuhat kordaci! Sinu mees armastab
sind, kinnitan ma sulle. Ta armastab ja
ikka armastab ainult sind! Aga -

Agathe. Ah ja, aga -

Margarete. Aga sellega peab harjuma, asju
nii nägema nagu nad on, ja abielumehe
sellena pidama, mis nad tõesti väärt on.

Maata, abielumeestel on vahetevahel teatud
mõtted, teatud tujud, mille kohta meie silmad

98.
Kinni pigistama peame. Noh, suri-
suis silmad kinni, laseme südamekesi
hõõguda. Mis sääl juures ära põleb, ei
ole suurt kahetsemise väärt! Lina kaebab,
et ta sulle väikseid ralesid ette puhub—
Agathe. Väikseid ralesid?

Margarete. Ja, väikseid ralesid, ja, mina
jään selle sõna juurde, sest põhjalikult
vaadates on need päris ilmsüüdatud laadi-
Oled sa aga päris kindel, et sa ise sääl
juures natukene süüdi ei kanna?

Agathe. Mina?

Margarete. Eh, kahtlemata! Tee nõnda,
nagu mina, pööra aegajalt silmad kõr-
vale. Ära püüa kõiki teada saada, ära
küsi alati. See on sinu enesest lugupidam-
isele ja sinu armastusele kosuks! Sinu
mees saab sulle tänulik olema, et sa sel-
viisil teda raletamise eest hoiad ja saab
eda rütemini — ja seda kindlamini sinu
murde tagasi pöörama. Oh, kui naesed
teaksivad, mis need karga kannatusega
rõidaksivad! Noh, kuivata silmakised ära
täna mind häa nõu eest — ja kõige peält

mitte sõnagi minu teooriast minu härra
abikaasale! Tema oleks mees, kes seda kuu-
jasti tarvitada võiks.

3. etendus.

Endised. Johann

Johann (keskelt sisse). Härra Engels-
soovib härra Westeliga kokku saada.

Margarete (ühestades). Härra Engels?
Nii vara hommiku?

Agathe (kaasa Margaretele). Tal on kahtle-
mata kõõliga tüli olnud.

Margarete (kaasa). Tüli? Missärast?

Agathe (kaasa). Ta oli ka öösel restoranis.

Margarete. Mis? Tema ka? (Johannile)

Paluge teda sisse astuda ja teatage härrale!

Johann (keskelt ära).

Margarete. Kuidas? Härra Engels?

Agathe (üles tõustes). Ja, aga ta ei tund-
nud mind ära; ta ei tea midagi.

Johann (keskelt, teatades). Härra Engels!

(Laseb Engelsi sisse ja läheb taga par. poole
ära.)

9. etendus.

Endised. Engels (keskelt).

108.
Engels (sisse astudes, kõrval). O, naesterah-
vad! (Kalgusti ja teretades.) Alandlik teenes,
minu daamed! (Astub nende vahele.)

Agathe. Pire hommikut, onu!

Margarete. Nii vara juba üleval, härra
Engels?

Engels. Ma tulin härra Westelilt nõuu
paluma - see on nimelt - ärilised sekeldused.

5. etendus.

Endised. Georg.

Georg (rõõmsalt taga poolt sisse). Sekel-
dused? Härra Engels - kahewõitlus wõi?
On teil käemest waja? (Astub Engelsi ja
Margarete vahele.)

Engels. Oh ei, ei! Jumal hoidku mind!

Georg (terwitades). Minu daamed! (Margarete
suideldes.) Pire hommikut, mu kal-
lis! (Agathele) Ma loodan, et teie silane
päiwalu mööda on.

Agathe. O, peaaegu.

Georg. Pauli kojutulek saab ta täiesti
ära ajama.

Engels. Ah, ta ei ole wul tagasi?

Georg. Tuleb igatahes kella 12 rongiga

101.
Margarete. Ja sinu õhtu varietes?

Georg. Nii loobus, nagu ta ilma teieta, minu daamid, olla võis.

Margarete. Härra Engels tahab sinuga rääkida. Meie jätame teid siis teie ülewõlakate südamete hooliks. Kas tuleb, Agathe?

Agathe (kõrval). Üks kui teine! Peaks tal tõesti võiguse olema? (Mõlemad keskelt ära)

6. etendus.

Engels. Georg.

Georg (istub sohva peale, pah. poole). Noh, laske lakti, mis teil minule ütelda on? - Eila pärast etendust olite korraga kadunud.

Engels (istub leentooli, sohva laua ääres,

Georgile vastu). Ja -

Georg. Ja läksite siis koju?

Engels. Diiti just mitte.

Georg. Kuidas?

Engels (aralt ümber vaadates). Ma läksin restorani - erakabinetti.

Georg (valjumini). Teie?

Engels. H! - (Kavalalt). Selle noore prelliga, kellega teie mind tutvustasite.

Georg. Teodora! Sellega käisite teie õhtut

söömas?

102.

Engels. Õhtut söömas ei ole vist küll päris kohane sõna.

Georg. Ah salakoi! Ja millega sööma teid teenida?

Engels. Kuulake aga! Kui ma aru saan, et see väike lõbu mul natuke pikale venida õhwardas, kirjutasin ma oma abikaasale, et ma õõ ühe sõbra pool mööda saadan, kedama haige, peaaegu surumas leidnud.

Georg. Pagan! - Terve õõ!

Engels. Oh ii! Mitte nõnda, nagu teie nõllete, oh ii! Restoranist lohkudes tundsin ma inese liig - koduminekiseks nimelt -

Georg (naudes). Mõistan! Šampanjer!

Engels. Ja, ja! ainult šampanjer! Ma magasin võõrastemajas.

Georg. Tõesti?

Engels. Tõie peate nüüd ütlemas, et teie mind selle sõbra poole saatsite - Sadama ulitsale. Palun, ütlege seda, kui kõne sinna poole pöörab.

103.
Georg. Olge selle peale kindel. Kas olete
aga ka oma sõbrale sellest teadustanud,
sest kui teie abikaasa kogemata kombel
temaga kokku puutuma peaks —
Engels (täustes). Di tuhat! Selle unustasin
ma koguni ära!

Georg (niisama). Kirjutage talle ruttu! Lääb,
istuge sinna! (Näitab talle kirjutuslaua
parem. pool, kus poial kirjamapp seisab.)
Johann peab roovimehe rötma ja teie
kirja ära viima.

Engels (kes laua äärde on istunud ja
mapest ühe poogna rötanud). Kas teil ei
oleks vahest ilma kroonita paberit?

Georg. Huidas, ilma kroonita? (võtab
Engelsi käest poogna, kõrvaile) Ah, tulise
pihta! (mõne jammu pah. poole) Mis see
on?

Engels (kes mapest teist paberit on leidnud).
Siin ongi juba, mis mulle vaja — teie nime-
tähtedega paber! (Kirjutab kirja valmis,
adressi poiale.)

Georg (on esimese raatuse kirja taskust
välja rötanud, kõrvaile). Ja muidugi seesama

104.
paber - seesama kroon. Ja, mis see siis
tõhendas? (Atrusaades) Oh mina esel,
mis ma küll olen! Ma olen enimast
oma naesest üle trumbata lasknud!
Täiesti selge! Ah, nüüd mõistan ma seda
ilavõhtust pööravale - vastupuislemist
näokatte äravõtmise pärast. Ja Paul!
Tema kirjal oli ka kroon! Muudugi!
See oli päris korrapäraline lahingu
plaan! Oh, nüüd vaja enimast kaitseko-
valmis-hoida!

7. etendus:
Endised. Heinrich. Liis pr. Engelsi
hääle.

Engels (üles tõustes). See oleks siis tektud!

Heinrich (keskelt sisse astudes, ehmatab
Engelsi nähes, kõrvalle). Oh, onu süin!

Georg (Engelsi juurde astudes ja kirja
ära võttes). Plus! (Adressi lugedes) Kui-
das? Wardcki juures tahate ööd maga-
nud olla?

Engels (lõbusalt). Ja.

Heinrich (Kõrvalle). Just nagu minagi
Georg. Nikolaus-Bartolomäus Wardcki

juures?

Engels (nähes rabutusiga). Ja!

Georg. Ja seda kirjutasite teie proua Engelsile?

Engels (kartlikult). Ja.

Heinrich (kõrwale). Mina ka! (Tuleb ette)

Georg. Aga õnnetu inimene! Wardeck on ju surinud!

Engels (katwatades). Wardeck - on - ju surinud?!

Heinrich (kõrwale). Oh sa armas aeg!

(Langeb ette pah. poole tooli pääle)

Georg. Nizza, kolme päeva eest!

Engels. Äрге tehke halba nalja!

Georg. Surma kuulutus on täna hommikul teile kodu jõudnud, sest mina sain ta just enne kui ma sisse astusin.

Engels. Oh sa halastaja hauwas! Ja minu naene on seda muudugi lugenud!

Siis olen ma kadunud mees!

Heinrich (segaselt üles tõustes). Ja mina ka!

Engels. Heinrich?

Georg. Kuidas nü?

Heinrich (lõhemale astudes). Mina kirjutasin tädi, et ma õo härra Wardeki pool mööda saatsin.

106.
Georg. See näib perekonnariga olema.
Engelst (Heinrichile). Mis? Lina võtsid
minu Wardecki omale?

Heinrich. Jah, kas mina siis teadsin,
armas onu!

Pr. Engelsi hääle (väljas). On minu mees
siin? Ta peab siin olema!

Engelst (Karjatades). Täewas, aita!

Georg (mõne sammuga tagapoole). Mis
siis on? (Astub ette, Engelsi kõrval)

Engelst. Kas kuulite? Minu meelest on,
nagu kuulaksin ma oma naist.

Heinrich. Tädi! (Engelsile) Palun, ärge
ütelge, et ma pidul olin. Mina ei ütle ka,
et ma teid nägin.

Engelst. Nõnda on õige, aitame teineteist!
(Triiskudes, kui ta keskust awatama näeb.)

Tema see on! (Georgile) Aidake mind!

8. etendus.

Endised. Pr. Engels, Margarete, Agathe
(keskelt).

Agathe (alles väljas). Astuge onetisisse,
armas tädi!

Margarete (astub kõige emme sisse). Härra

Engels on siin ja Heinrich ka. (Yäsa Heinrichile) Mitte sõna sellest ööst!

Agathe (astub Margarete järel sisse, Heinrichist mööda minnes). Mitte sõna!

Pr. Engels (koige riimaks sisse). Kuidas teie olite siin - mõlemad?

Engels (Kogeledes). Ja, ja - meie tulime praegu.

Pr. Engels (Margaretele). Ma palun, luba istuda

Heinrich (tasa Georgile ja Engelsile). Tä on päris rihaie!

Engels (tasa). Nagu lõupöer! (Georgile)
Hidake mind!

Pr. Engels (pah. poole lentooli, sohvalauna juurde istudes). Mu jalad ei kanna mind enam! Nii palju õritust, nii palju rahunust! Ah, missugune öö, minu armsad lapsed! Missugune öö! Ma olen nagu haige, nagu puruks pekstud! Missugust lugu ei ole mulle terwel eluajal juhtunud.

Agathe ja Margarete (istuvad sohva pääle - pah. poole, Margarete ettepoole nurka).

Agathe. Mis siis, armas tädi?

108.
Pr. Engels. Kas mu mees siis veel teile ei
ole rääkinud? Engels, Heinrich -
Engels. Armas naesukene -
Heinrich. Armas tädi -

Pr. Engels. Kas teie daamedele ei jutusta-
nud?

Engels (räga kohmetult). Ja, see tähendab,
ei! (Heinrichile) Aitamine! (Waljusti)
Meie ei saanud veel aega.

Heinrich (räga kohmetult). Meie tulime
just alles.

Pr. Engels. Mõelge ometi, mina ei olnud
täna ööse sugugi kodus.

Georg, Engels, Heinrich (Kõrwale). Mis?!
Engels (Kõrwale). Kas tema ka rüümati
pidul oli?

Pr. Engels. Ma jäin ööseks oma haige
sõbra juurde walvama.

Kohumest (Kõrwale). Ah, bah!

Pr. Engels. Kirinus haiguse hoop. Ma
arvasin juba, et surin käes on. Ja et
minu mees asjata kirinu ei tunneta,
kirjutasin ma temale paar rida. (hüüab)
Engels!

Engels (hiilgades, lähel^u häbemata^u tema
jubides). Armas naesukene!

Pr. Engels. Mis kella ajal sa minu kirja
kätte said?

Engels (kohkudes). Linnu kirja?

Pr. Engels. No ja muidugi - minu kirja
- ila ohtu! Kas sa olid juba kodus, kui
kiri sinna toodi?

Engels (julgelt). Muidugi! Juba ammu!
Heinrich ja mina mängisime just paras
jasti malet ja ootasime sind.

Agathe (kõrwale). Suidas ta valetab!

Engels. Eks ole tõsi, Heinrich?

Heinrich (julgelt). Ja, ja õnn oli õnn!
Seda peab ka tõesti ütleva, malet, seda
ta mõistab!

Pr. Engels (teda vaikima sundides). Hõia
küll, hõia küll!

Margarete (kõrwale). See mõistab ka juba
valetada! - Woib warsti naesewõtmise pääle
mõtelda.

Georg (tasa Engelsile). Niid waadake,
et teie oma kirjad kätte püüate!

Engels (tasa Georgile). Meie wõtame woori =

110.
mehe - ja kui me ka hobuse surnuks kihu-
taksime -! (oma naisele) Lina ei käinud
siis müüd kodus?

Pr. Engels. Ega lähe ka mitte, sest et ma
teiega siin kokku sain.

Engels. Siis läheme meie koju - Heinrich
ja mina.

Pr. Engels. Ma palun proua Westelilt
luba, siin natuke ne puhata ja lähen
siis oma sõbra juurde tagasi.

Margarete. Palun, olge nõnda lahke!

Engels (jumalaga jättes). Minu daamed!

Heinrich (niisama). Minu daamed!

Pr. Engels. Minge, minge!

Georg (kasa Engelsile). Teie võite ööme
känada ja juhusele kuldlaulu laulda!

Heinrich ja Engels (Käsikaus-uhkelt Kes-
kelt ära).

9. etendus

Georg. Pr. Engels. Agathe. Margarete.
Georg (Margarethele). Stinas-laps, kas sa
ei tahaks proua Engelsile midagi karas-
tuseks pakkuda? Nisuguse öö järel on
see väga tarvilik.

Pr. Engels: Ei, ei - ma' tanaan!

Margarete (üles tõustes). Aga ma palun
teid, armuline proua. Klaasikene Malaga-
gat - natukene kooki.

Georg: See saab teile häid olema.

Pr. Engels (viivitades). Malaga - on see
kerge vein?

Margarete. Koguni kerge.

Pr. Engels. Koh, siis võtan ma vastu

Agathe (tõuseb üles). Ma lasen kohe tulla.
(Paga paremp. äras)

Pr. Engels. Ma pean ütleva, ma tunnen
kohus niusugust isemoodi tübjust.

Margarete. Väsimus ja ärevus.

Pr. Engels (üles tõustes). Minu mehel saab
meeleolu samasugune olema. Ma lütsin,
et ta väga kohvatu oli, see vareskene!

Ma olen talle ühe väga kurva öö val-
mistanud! (Georgi juurde astudes, tasa) Härra
Westel, see on 30. aasta juoksul esimene
kord, kui meie üksteisest lahkus olime.

Georg (tasa, naerstades). Tõesti? Kui
raske see küll temale võis olla!

Pr. Engels. Ja veel minule!

10. etendus.

Endised. Agathe, Johann (taga
parem. poolt).

Agathe (järgneb Johannile, Kes-kandidikut
weinipudelija kookidega kannal). Siin
on Malaga ja kookid.

Johann. Üks wanker sõitis praegu
ette. Ma usun, see on härra Wallner.
(Paneb kandidiku sohwalana pääle ja lähel
säält ära, kust ta tuli.)

Agathe. Minu mees!

Georg (Kõrwale). Oi tuhat! Paul ei tea ju
mittegi! Kuidas nüüd temale märku
anda?

11. etendus.

Endised. Paul.

Paul (astub keskelt sisse, reisitekk ja käsi-
kohwer käes, mis ta kesksohwa pääle
paneb). Siin ma siis jälle olen! Tere homm-
mikust! Hümme minutit hiljaks
jäänud, selles on raudtee süüdi.

Margarete. Ah, härra Paul! Önneli-
kult koju jõudnud?

Paul (teretades). Plus proua! (Georgile,
tema kätt surudes), Tere hommikust!

Georg (tasa). Pane tähele!

Paul (nõrga haljusti). Mis-?

Georg. Ei midagi!

Paul. Maata ometi, tädi! Teie lubate, et
ma oma naisusest kaisutan, oma väi-
kest, armast naisusest!

Pr. Engels. Ja midugi, ja midugi!

Paul (Agathele, keda ta on suudelnud).

Mis sul on? Sa ei ütle mulle sõnagi?

Margarete. Agathe on pisut haiglane

Paul. Tõesti?

Margarete (Agathe ja pr. Engelsi vahel
astudes). O, ärge sellepärast muretsege,
see ei tähenda suuremat. (Tasa Agathele)
Hoogu ennast ometi!

Agathe (tasa). Ah, ma lämbun ära!

Pr. Engels. Skuidas, vaene sõber, jälle üks
öö vagunis-mööda saadetud?

Paul. Ah, sellega olen ma harjunud.

Georg (müksab talle külge, et teda vaiki-
misile sundida).

Paul (kes aru ei saa, kõrvalt). Mis siis on?

114.
(Waljusti.) Ah ja, minu daamed, ma tõi
teile kodust maansi koosa (tõtab oma
reisitasku, mis ta keskohta pääle
pannud.)

Agathe (tasa Margaretele). Ei, see on
juba liig!

Georg (Kõrwale). Jkka paremaks! Niisid
koguni veel kompekska!

Pr. õngels. Abielumeeste eskuju! (Jstub
pah. poole sohwa pääle, joob oma Malagat)

Paul (ulatab tema juurde astuma Margaretele pika pakikese).

Margarete. Tõesti, liiga lahke! (Tasa ja
nuttu Paulile) Ettevaatamata! Tõie olet
ju kaupluse päälkirija külge jätnud!

Paul (Kõrwale). Mis-tuhad!

Margarete (tasa temale). It! (wõtub po
ära.) Ma kisun ta ära! (Pöörab taga poole)

Pr. õngels. Armas pois, wagu mis oli vist
küll õige külm öösel!

Paul (wäga kohmetult). Ei - ah, ei - tõie
teateju - kupid on kõetud, sest talwel-
säl on ju alati soojendamiseko pudelid -

Georg (tema seljataha astudes, tasa). Liis

raiki õieti! La mässid ennast sisse.

Paul: He?

Margarete (on tagapool etikettide arvarebi-
misega ametis).

Agathe (seisab oma tädijuuris).

Georg (seisab paremp. laua juures).

Paul (kohmetult kva keskel, püüab Georgile
ligineda).

Agathe (kallab oma tädile sisse).

Paul (kasa Georgile). Ja, mis on siis õieti?

Georg (kasa ja ägedalt). Meie söimeila
omia naistega õhtut.

Paul (üles jahmatades, kasa). Ah, sa
halastaja!

Georg (kasa). Nüüd on, kes meile kirjutata-
sivad.

Paul (kasa). Ei ole võimalik!

Georg (kirjamappi avades, ilmast teda
rotaks, kasa). Tääl - vaata - ülejäänud
paber - seesama kroon -

Agathe (saab tähelepanelikult).

116.
Paul (haha, tagasolt mappi ägedalt
kinni liues, kuna ta emast nagu kaitse-
des sinna ette seab). Wait! Meid pandakse
tähele!

Georg (hiilib tagapoole).

Margarete (pr. Ungelsile, temale paki-
kest pakkudes). Otsiteel meie kodust
Agathe. Ja minu mehe väija otsitud,
seväsi või teie ometi tagasi liikata.

Pr. Ungels. Tänan! (Agathele). Ma palun
sind aga, nad esiotsamul alal hoida;
(tõuseb üles). Täna õhtu, kui ma tagasi
tulen, võtan ma nad ühes.

Margarete. Püü tahate juba minna?

Pr. Ungels. Ma pean oma vaese haige
hoolituse juurde tagasi minema.

Georg (pr. Ungelsile liginedes). Kui teie
lubate, arimuline proov, siis saadan ma
teid.

Pr. Ungels. Tänan teid väga! Ma sõidan
minibusiga.

Margarete (Georgile). Sa lähed ka?

Georg. Ainult mõneks minutiks. Ma
lähem kuni ratsutuseni ühes.

Paul (tasas Georgile). ^{Ht} Kuidas peame endid sellest välja aitama?

Georg (tasas). Ütleme, et meie juba cila õhtu asjale jälgile saime.

Paul (tasas). Ja, nõnda läheb.

Pr. Engels (Kes raheajal Agathet on unud mid, Margaritete). Veel kord minu südame-likum kätse! (Paulile) Jälleenägemiseni,
Paul!

Paul. Jälleenägemiseni, armas tädi!

Pr. Engels (Georgiga käealt kimu aras).

Paul (on oma reisi asjad kesksõbra päält wõtnud ja pöörab pah poole minema).

Ma lähen silmapilguks oma tuppa ja tulen siis tagasi (Agathele). Meil on ükssteisega rääkida. (Pah poole aras)

12. stendus.

Agathe. Margarite.

Agathe. Ja muidugi - mil on ükssteisega rääkida! (Wäga närwiliselt) Ma ei kannata seda enam kauem - ma tahan seletust! (Pahab pah poole aras)

Margarite (hoiab teda tagasi ja tõmbab ettepoole). Aga armas laps, sa oled meelest

ära!

Agathe. Seletust tahan ma, ütlen ma sulle!

Margarete. See ei ole õige sinust, sa teed ennast haigeks!

Agathe. Väga võimalik. Aga kui sa teaksid, mis ma kannatan!

Margarete. Kõigepareim oleks, sa raiakid ja unustad.

Agathe. Unustan?

Margarete. Sa tahad oma meest alandada, ja mehed on visad andeks andma.

Agathe. Andeks andma? Tema? Ja unustad, et ainult minu asi on, ainult minu asi, andeks anda - kui ma üldse andeks annan! Tä tuleb kobe, jätta meid, ma palun sind, üks!

Margarete. Kuid sa tahad - ma kuulun sõna. Aga ma kordan sulle, see ei ole õige.

Agathe. Võib olla - aga jätta mind üks!

Margarete. Nagu sa tahad. (Täga par. poole ära)

13. etendus.

Agathe. Paul (poh. poolt).

Agathe. Kiisugune vale! Kiisugune ala

tus! - Sääl ta on!

119.

Paul (sisse astudes). Ah, nüüd meie asja juurde!
(Teda käest võttes ja pah. poole sohva pääle
istuda lastes.) So, istume siia ja räägime üks-
teisega!

Agathe (külmalt). Ja, räägime.

Paul. Ma liian sind tänä hommiku natu-
ke kohvatu - silmad väsinud -

Agathe (ärapöörduvalt). Täesti?

Paul. Muidugi, ei ole! imeks panna, kui
sellega harjunud ei ole - väsimus piduöö
järel -

Agathe (kohkub, pöörab pikkamisi ümber).
Kuidas?

Paul. Käratsen muusik - tolm saalis - ja
süü veel restoranis - erakabinettis -

Agathe (käratelt). Kuidas?

Paul (ülestõustes, tema ette astudes, vahelditi
kätega, vihast tooni järel tehes). Ah! Teie
lähete pidule, madame, ah! Teie lähete
õhtut sööma, madame - ja seda kõik il-
ma oma obikaasata?

Agathe (hirmunult, aralt). Aga, armas
mees -

Paul (keda rahustades, kuna ta jälle tema
kõrvale istub ja tema käe võtab). Rahusta
ennast, mu laps! Kas sa siis aru ei saa,
et ma naljatan? Põõlegi ei olnud meil mi-
dagis selle vastu, Georgil ja minul, et teie
meid hakkelt pidule kutsusite. Kell 12.
operi näokatte pidul kella all.³

Agathe. Kuidas, meie kirjad?

Paul. Mis meile nii saladuslikelt pihku
pisteti (naisterahva hõält järele aimates)
- jiiin, üks kiri, mis keegi ukkes ülikon-
na teener praegu teile tõi.

Agathe. Sa teadsid? Aga kuidas teie
teada saite, et meie need olime, kes -

Paul. Eh! Sa armas-jumal, kõigeliht-
samal viisil maailmas; meie arvasime
selle kirjamape sääl, kuhu teie ülejää-
nud paberi nii ettevaatamatata kõmbel
sisse olite pistnud. (Tõuseb, lähub kirju-
tuselana juurde.) Teie tore da krooniga
paber on praegu veel sääl.

Agathe (üles tõustes). Ah, nõnda see on
siis-?

Paul. Siis ütlesime meie üksteisele, Georg

ja mina: „Daamekesed tühavad meid nina-
pidi vedada, hõia küll, teeme meie niisama!”
Silmapilk saatsin ma siis Busseli telegram-
mi ja teatasin temale, et mul võimata on
koju sõita, pakkisin piduülikonna reisi-
kotti ja vahetasin õhtul oma riided hotellis,
kuhu ma ka öösel jälle tagasi läksin.
Agathe. On see võimalik?

Paul. Ja tulin alles lõunasel süa tagasi,
et asi rohkem tõenäoline oleks - (naerdes)
sina suhkrukompvekkidega ikka, et asi
tõenäoline oleks - (naerdes), siit ostetud suhkr-
kompvekkidega - küsi proua Westeli käest,
kes seda kohe ära nägi, sest et ma unustasin
kaupluse nime ära rebida. Sa näed, väga
kavalasti ma seda teha ei oskanud.

Agathe (õndsalt Pauli kaela langedes). Ah,
kui õnnelik ma ometi olen! Kui sa teak-
sid, mis ma ilasest saadik kannatanud
olen, sest saadik, kus kahtlus minu
südamesse pesitas.

Paul (teda suudeldes). Minu vaene, väike
naesukene!

Agathe. See on nii õnnestaw, see usaldus!

122.
Kaga sa annad malle andeks, eks ole,
armas Paul?

Paul. Mis siis? Et sa ennast karne-
wali ajal löbustasid ja oma mehega?
See on ju üsna loomulik, sellepärast
meie ju sinu tulime!

Agathe. Päälegi ei ole see inetu mõte
minu pääs tekkinud.

Paul. Kuidas? Inetu mõte? Koguni
selle vastu, üliarmas mõte!

Agathe. Proua Westel oli see, sest
mina ei oleks seda ialgi julgenud.

Ma ütlesin temale ka kõhe, et sina
sinna pidule ei lähe. Ja eks ole tõ- (ruttu)
si, sa ei oleks ka läinud, kui sa
teadnud ei oleks, et see kivi minu
käest tuli?

Paul. O, kindlasti mitte - nüüsam-
vähe ka restorani. Ja oleksin ma
siis nii õnn, nii julge olnud, kui ma
mitte teadnud ei oleks, et see minu
naene on, minu ilus väike naene,
kes ennast roosa domino sisse on
peitnud! (Pause)

(ruttu)

123.
Agathe (Kuulama jääd, Kõrvale). Mis-
ta ütleb? Tä usub, et mina see olin?

Paul. Ah! Linn vastupanek tegi mulle
harkatuses palju nalja, aga pärast —

Agathe. Pärast?

Paul. Ja — noh, sa tead ju, kui ma jälle
tagasi tulin — pääle selle, kui ma seda
inimest otsinud, kes mind kutsuda laskis.

(Pauses)

Agathe (oma tusk warjates). Jas ja-
ma tean!

Paul. Ah! Siis muidugi! Ah! siis olid
sa õige armas — koguni väga armas!

Agathe (protesterides, et teada ääkimisele
ajada). O, armas?

Paul. Noh, noh! Ega sa seda viimaks
õieti maha salata ei taha, nüüd —
su oli ju sinu mees — eks ole? Nõnda —

Agathe (Kõrvale). O mu Jumal! (hal-
justi.) Muidugi, aga ma ei mäleta tees-
ti enam.

Paul. Noh, sa tead ju! Kui ma sinu
Domino katki rebisin —

Agathe. Minu Domino katki rebisid?!

Paul. Ah, sa teid¹²⁴ seda väga hästi,
väike ketm, sel silmapilgul, kus sa
ennast kaela pääle sundelda hakkaid -
Agathe (ei jõua ennast enam hoida,
nistkab nunnusudes sohva pääle). Oh
mina õmetu!

Paul (kohkudes). Noh, mis sul wiga on?

Agathe (üles karates). Laske mind!

Paul. He?

Agathe. Ma hakkun sellest majast,
kus kõik ainult wale ja äraandmine
on! Jalamaid hakkun ma siit, ega
tule ial enam tagasi! (Tõhab pah-
poole ära.)

Paul. Aga seleta siis õmeti!

Agathe (tagasi tules). Kas teie siis
arw ei saa, et mina see ei olnud,
kellega teie õhtut sõite?

Paul. Noh, kellega siis õieti?

Agathe. Sellega, keda ma oma sõbraks
pidasin, - Margaretega!

Paul. Aga -

Agathe. Jätke mind! (Tõmmab ruttu
pahemp. ära.)

125.
Paul (koige suuremas imestuses). Prõna
Westel! Temaaga olin ma - ja seda jutus-
tan ma karwa päält kõik oma naesle!
(Langeb murtult ette põhi poole tooli pääle)

14. etendus.

Margarete, Paul.

Margarete (taga par. poolt tulles). Koh,
ja selitus?

Paul (üles tõustes, kõrvale). Tema?

Margarete. Ah, minu Jumal, missugune
kohkunud nägu!

Paul (wäga arewalt). Ah! Arimuline prõna -
andke mulle andeks - ma arwasin, et
Agathega õhtusöögil olin - muidu, wõite
seda uskuda - ei oleks ma endale luba-
nud -

Margarete (imestusega). Mis siis?

Paul. Teie armate mulle andeks, eks ole,
arimuline prõna?

Margarete. Aga mul ei ole ju midagi
andeks anda, olgu siis, et teie mind kau-
nis-kauaks üksi jätsite -

Paul. Kas saate minu seisukorrast aru?
Lilles uus, et minuga Agathe õhtust söömas

126.
oli, olin ma praegu nii ettevaata-
mata ja tuletasin temale meelde, —
ehk õigem veel, avaldasin temale tea-
tud lugu —

Margarete. Missugust lugu?

Paul. Ja kui Georg teada saab —

Margarete. Mis siis? Hõuge ennast
mehi! Esiteks ei tea Georg, et meie palli-
pööl käisime —

Paul. Just selle vastu, ta teab kõik.
Tema ongi, kes-kätte leidis, et teie meile
kirjutasite.

Margarete. Kuidas?

Paul. Selle Krahvikrooniga paberi läbi,
mis teie sinna kirjutasite jätsite.

Margarete. Ah ma kohmetu!

Paul. Ainult meie väikesest rahetami-
sest ei tea ta midagi. O, ma palun teid,
arvuline proua, ärge seda temale sele-
tage! Jätke oma mees sellesse ususse,
et ta teiega õhtust söömas käis.

Margarete. Südamest häämulega!

Paul. Mina ainult poolt räägin Agathe-
ga, et ta vaikib, ja nõnda — (Georgi sisse

astuma nähes) Geörg!

15. etendus:

Endised. Georg (keskelt).

Georg (sisse astudes). Ma eksitan teid?

Margarete (naerdes). Ja muidugi! -

Äärmiselt Paul jutustas mulle väga huvitavat asju. (Pöörab par. poole ja astub akna alla.)

Georg. Täiesti? (Tasa Paulile) Noh, kas sa oled lingvist välja pääsenud?

Paul (tasa). Peabegu!

Georg (tasa). Kas kirjatoskust kõnelesid?

Paul (tasa). Ja. (Haljusti) Ma pean Agathe üles otsima, teie lubate? (Kõrvalt) Ma pean teid iga hinnaga üles näigistada katsuma! (Pakem. ära.)

16. etendus:

Margarete. Georg.

Margarete (vabalt kätega ja teravalt temale otsa vaadates). Noh?

Georg (just niisama, nagu Margaretegi). Noh?

Margarete (tagasihoidud pilkuga). Ja

128.
tundsiv mind siis vösel ära?

Georg (Korastundlikult). Esimese pilgu-
ga!

Margarete. Ma muutsin aga õmeti
oma häält nii hästi!

Georg. O, süügi mitte küllalt, et teatud
koonidest, teatud kõnekäänudest -

Margarete (naurdes). Föesti?

Georg (hulle liginedes). Ja siis - need
kärkesed - need silmad - see keha -
(hakkab tema piha ümbert kinni)

Margarete (lahti tehes). Palun, meie
ei ole enam restoranis.

Georg. Ah, seekord vösel ei olnud sa
kangeltgi nii wali.

Margarete. Ei olnud nii wali?

Georg. Ja muudugi - ei olnud kan-
geltgi nii wali!

Margarete (Kõrvale). Ei, vaata õmeti!
Oli õigatke ikk wast - ?

Georg. Apropos - seda väikest õme-
tust saab õmeti jälle hääks-teha,
eko ole?

Margarete. Missugust õmetust?

Georg. Kohwi, mis ma Kõjimatä sulle Dominopääle kallasin?

Margarete. Kohwi? Minu Dominopääle?

Georg. Tuleta õieti meelde - kui ma sind natukene liig formilise leegiga oma kaenla surusin.

Margarete. O, üsna õige! (Kõrvalle) Ei, waata õieti seda väikest wooruse peegelt, seda Agathet! (Waljusti) Oh, ei ole kõne väärt!

17. etendus.

Endised. Agathe, Paul (pak. poolt).

Agathe (õigedalt sisse astudes).

Paul (paludes-tema järel).

Agathe. Ei, ei, asjata waeu, ütlen ma sulle! Kõik see protesteerimine ei aita sulle midagi!

Paul. Aga kui ma sulle ütlen - ma tahtsin sulle ju ainult hirmu teha -

Agathe. Mina tean, kuidas asjad on ja ei jää mitte ühte minutit kauemini sellesse majasse.

Georg. (tasa Margarethele). Mis see tähendus?

130.
Margarete. Mul ei ole aimugi. (geor-
gist mööda Agathe juurde). Mis on siis,
minu armas Agathe?

Agathe. Minu armas Agathe! Ah, ma-
dame, ärge tüütage mind, kui paluda
kohin, misuguste sõpruse kõnekäänu-
dega!

Margarete (imestusega). Madame?

Agathe (kasa Margaretele). Ja, kas
teie siis aru ei saa, et ma kõik tean?

Margarete. Mis kõik?

Paul (kasa Agathele). Agathe! Täewa
pärest, vaiki!

Agathe. Ei, ma ei taha vaikida, sest
viimati lõheb see mul juba liiale!

Georg (kõrwale). Ja, mis neil kõigil siis
nii öieti on?

Margarete. See on siis tõsiselt arvatud?

Agathe. Ah, küllalt sellest sellest kom-
netimängust, ma pakun teid!

Margarete. Plommetimängust? Ah,
ka minul lõpeb viimaks kannatus!

Paul (Margaretele). Armuline proua!

Margarete. Jätke mind! (Agathele)

Ma nõuan seletust! ^{131.} Mis olen ma tei-
nud? Mis on sul minu eette heita?

Agathe. Ah, teie teate seda väga hästi.

Teie olete liig hilja kõlistanud, madame-
Margarete. Mina? (Waljusti naerma ha-
kates.) See on kena!

Paul. Agathe!

Agathe (pöörab tagapoole). Jätke mind!

Georg (Kõrwale). Võtku mind pagan, kui
ma kõigest sellest sõnagi aru saan!

Margarete. Kes võis õmeti seda sulle
ütelda?

Paul (tasaka Margaretele). Mina, kes ma
nii ettevaatamata olin ja temale teatud
lugu jutustasin.

Margarete. Siis veel kord, missugust
lugu?

Paul. Noh, teie teate ju -

Margarete (toob Agathe ettepoole).

Agasse ei ole ju täsi, minu väene laps
- ja ma rannun sulle meie sõpruse nimel.

Agathe. Mis! Teie olete mind kõige kõr-
gimate ja pühimate asjade juures kaht-
lema õpetanud - ja nüüd tahate mulle

132.
sõprusest ette puhuda? On siis sõprust
ülevõetud? Just niisama vähe kui armas
tust!

Margarete. Agathe!

Agathe (nurksüdes). Agathe on surinud!
Keda kõrd Agatheks kutsuti, oli lap-
selik. Ta uskus! Teie olete temale sur-
mahooibi armud, - teie surmasite tema
illusionid! (Langeb. pah. poole tooliles)

Paul (astub tema pah. poole).

Margarete (Paulile). Minu härra, -
väätige siis õieti!

Georg (võimukalt keskele astudes). Ja,
paganapäralt, millest on siin siis
õieti jutt? Ma arvan, nüüd on aeg, et
ka mina kõrd sellest asjast arusaan.
Mis on?

Margarete (kohmetult, viivitades). Härra
Paul - kui ta minuga õhtust söömas oli
- öösel -

Paul (Kõrwale). Ma olen kadunud!

Georg. Mis? Õhtust söömas sinuga? -
Ah, mina ei ole siin see siis mitte?

Margarete. Ei.

100.
Georg. Hellega olin mina siis?

Margarete. Agathega.

Georg. Sa naljatasid —

Margarete. Kui ma sulle ütlen —

Georg. Aga ei, see on ju võimata! —

(Agathe poole ninnes, kes pah. pool laua ääres istub.) Eks ole, armuline proua, teie ei olnud mitte see, kes minuga seekord õhtust söi?

Agathe. Ja muidugi olin, mu härra!

Margarete (Georgile). Ja sellele madamele olesid sa enne oma sõnad ütlenema pidanud.

„Seekord söisel ei olnud teie kangeltsi nii vale!“

Paul (kõrvale). Ei olnud vale?!

Agathe (üle skarate). meelega. O!

Georg (tahab Agathet vaikinisele viia).

Margarete!

Agathe (Margaretele). See püüdnud veel, et mind laimata!

Margarete (astub tema juurde). Teid laimata?! Ma tahan teenduseks ainult teatud kohviplakki nimetada —

Georg (kõrvale). Oh häda!

Margarete. Mida Georg, nagu tarmulle

134.
tummistas, ette waatamata kombel teie do-
mino pääle on teinud.

Paul (kõrwales). Georg?!

Agathe. Kohwi? Minu domino pääl? Ma-
dame tahawad sellega wististi teatud-
näga kohtlast lõhet kinni katta - mida
teie domino küljest kerge leida oleks.

Paul. Agathe!

Margarete. Lõhet?

Agathe. Kusige agaminu mehelt!

Georg (kõrwales). Lõhkas? Härra Paul?

Margarete. Ah, nüüd lõheb see aga huale!

Minu domino on soial - ja mul on kerge teile
toendada - (joorseb taga pool ära)

Agathe. Ja minul ei ole raske teile toen-
dada - (joorseb pah pool ära)

Georg (waljult Paulile). Teie saate wististi
arw, mu härra, et see nõnda jääda ei wõi.

Paul (naisama). See on ka minu arwamine,
mu härra!

Georg. Mul saab arw olema, teile oma
sekundantisi saata!

Paul. Wabandage, teie olete see, kes mi-
nu omasid wastu saab wõtma!

135.
Georg. Mina olen see, keda haavati.

Paul. Mina naisama! - Wait, daamed tulewad!

Margarete (taga par. poolt, domino käe pääl, astub Pauli par. poole). Kui teie mul väiksematgi lõhet selle domino küljes näidate võite - (Ammab domino Paulile, kes seda võtab ja waatab.)

Agathe (pah. poolt oma dominoga, astub Georgi juurde). Kui teie siit päält pisematgi kohwiplekki leiata - (Ammab Georgile, kes seda naisama võtab ja waatab.)

Paul (enesle). See oli parema öla pääl.

Georg (enesle). See oli pahema öla pääl.

Margarete ja Agathe Koh?

Paul (otsides). Mitte midagi!

Georg (naisama). Mitte midagi! - Ja, aga mis see tähendab?

Paul. Kuidas see siis õieti on?

Georg. Mina tean aga selgesti, et ma nüü-
suguse domino pääle, nagu see, kohwi kallasin.

Margarete (Johanni sisse astuma nähes).

Wait! Johann!

Ündised. Johann (keskelt).

Georg. Mis on?

Johann. Väljas on üks härra, kes härra Westeliga kokku saada soovib.

Georg. Tema nimi?

Johann (ligemale astudes, taas). Härra Teodor!

Georg. Teodor? Restorani Kellner! Lisse temaga!

Johann (keskelt äras).

Georg. Wabest wõib tema meile seletust anda!

Johann (teatades). Härra Teodor! (keskelt äras)

Ündised. Teodor.

Teodor (juuresolejaid nõhes, tagasi astudes). O, palun wabandada!

Georg. Jätkasisse, Teodor! Mis teoob teid siia?

Teodor (keskel, kohmetult). Mina -

Georg (stgasthest mööda, tema juurde). Rääkige aga julgesti!

Teodor (teatades, kõrvalt). Minewase õõdaa.

137.
meid ja härraid! (Haljusti) Ma toon här-
rale ühe Käewõru, mis täna hommiku
meie juurest trepi põialt leiti — (Tasa) ja
mis ma kui selle Daame omaduse ära tund-
sin, kes härraga kaasas oli.

Georg (Käewõru wõttes, mis Teodor talle ~~massi-~~
paberi sisse mässitult annab). Üsna õige, ma
mäletan küll! (Annab talle raha). Tänan, Teodor!
Teodor. O, sedasi oleks waja olnud. Palun an-
deks, et ma eksitasin, minu härrad ja daamed!
(Keskelt ära)

20. etendus.

Endised, ilma Teodorita.

Georg (Käewõru paberi seest wälja wõttes).
Ja muidugi seesama! (Agathele) Lubage,
armuline proua, et ma selle teile tagasi
annan!

Agathe. Aga see Käewõru ei ole sugugi
minu oma!

Georg (wäga imestades). Mitte?

Paul (Georgi juurde, wõtab Käewõru). Luba,
luba! (Seda Margaretele pakkudes.) See
peab armulise proua oma olema, sest ma
mäletan selgesti, et ma seda nägin.

138.
Margarete. Teieksite, mu härra, - minul ei ole ialgi rahadest käewõru olnud!

Georg. Minu nägin seda aga oma domino käe ümber!

Paul. Ja mina tean just niisama selgesti, et see minu daame käe ümber oli.

Georg. Siis pidi saäl veel üks kolmas toozadomino olema.

Paul. Kes meist mõlemaid, kui daamed ära olivad läinud, tublisti narrinud on!

Margarete. Ja näib, minu härrad, et see kolmas domino see oli, kes Kaugeltgi nii wali ei olnud.

Agathe (oma mehe otsa waadates). Kaugettgi nii wali?

Georg (käewõru jälle oma kätte wõttes). Ma jätan selle käewõru oma kätte - ja Teodori abiga saan ma juba kätte -

U. etendus.

Endised. Pr. Engels (keskelt).

Pr. Engels (keskelt sisse astudes ja keskele astudes). Ei ole tarwis teatada! Siin olen ma jälle tagasi! (Tuleb ettepoole ja näeb käewõru, mis Georg ikka alles käes hoiab.) O, minu käewõru!

139.
Kõik. Teie käewõru?

Margarete (Paulist mööda, pr. Engelsi juurde).
See käewõru on teie oma?

Agathe (nüsama Georgist mööda). See on teie oma?

Pr. Engels (kes käewõru on võtnud). Ja muidugi-
süin on veel see lõhkkine raha!

Georg (astub tähelepäremataalt Pauli ja Mar-
garete vahele).

Margarete ja Agathe. Kuidas? Siis-tee-ha!
ha! ha! (Mõlemad hakkavad heledalt naerma.)

Pr. Engels (suure imestusega). Mis teil siis on?

Georg (kõõsa Paulile, allasurutud naeruga).

Minu kõigesüdamlikum õnnesoor!

Paul (georgile nüsama). Soovin südamest
õnne! (Luruvad kõõsa.)

Agathe (ikka veel naerdes). Kuidas, tädi-
tee olite see?

Pr. Engels. Koh, mis sõjal juures siis nii
naeruväärt on?

Margarete. Ma ei või parata - agaselle
est pean ma teid kaalustama!

Pr. Engels (suure imestusega). Minu proua!

Margarete (suidleb teda).

Agathe. Mina ka, tädi!

140.
Pr. Engels (veel suuremaimestusega). Agathe!
Agathe (sundleb teda).

Margarete (Paulile ja Georgile, pr. Engelsi
pääle näidates). Kui see teile lõbu teeb, minu
härrad, teie võite jälle uuesti pääle hakata.

Pr. Engels (kes enam ei tea, mis ta mõtma
peab). Kas tahate õieti viimaks mulle sel-
tada?

Agathe (nauides). Kirge õieti emast rääkida
ge, armas tüdi! Mis halb asiis-söäl juures
on — meil on ju karnevali aeg.

Margarete. Teie tegite nõndasama, nagu meiegi!

Agathe. Ja lõksite näokatte pidule —

22. stendus.

Endised. Engels (keskelt sisse).

Engels (oma abikaasa ja Margarete wahel
astudes). Näokatte pidule? Minu abikaasa
palli pääle? (Kõik teavad jaatava märgi, kuna
nad naeru hoiavad.) Kuidas, madame, teie aastates?

Pr. Engels. Amandus —

Engels. Kirjutate mulle, teie olla ood Wardeki-
parandal ruttu) ei, see tähendab — Aga ükskõik —
buphrosiine! See on omiteotus!

Georg (kõrvale). Ta on suurepäraline oma vihas!

141.

Margarete (astub tähtsapanemata Agathe kõrval).
Pr. Engels. Ma suren - mina - palli pääl - mina
peaksin - hukatuse mülkas püherdama - !
Ah, teie olete hullud !

Engels (tasa Georgile). Kuidas teie siis seda teada
sätte ?

Georg (tasa). Tema käewõru, mis tänahommi-
kut restoranis leitud.

Pr. Engels (vihaselt). Kas tahad mulle ütelda, kui-
das sa niisugust kõlwatust uskuda võid ?

Engels. Paganapihta ! Teie käewõru !

Pr. Engels. Minu käewõru ?

Engels. Mis sa öösel restoranis ära oled kaotanud.

Pr. Engels (enesest ära). Mina - mina kuskil
restoranis ! (Waheliti kättega vihaselt tema ette
asudes) Peate teie mind mõneks mülitsatidõrukuse ?

Kõik. O !

23. stendus.

Endised. Heinrich (keskelt).

Heinrich (keskele astudes). Kas tohib sisse astuda ?

Pr. Engels. Ah, Heinrich ! (Tema käewõru näidates.)

Kas tahad mulle ütelda, kuidas see tuleb, et see
käewõru, mis ma sinu kätte usaldasin, niisugusest
kohast on leitud, kus õhtust söömas käidakse ?

142.
Heinrich (Kogelede). Mu jumal, tädi - ma
ei tea mitte - ma ei või seda ütelda -

Pr. Engels (nuuksudes). Sa näed, Amandus, et
mina ilma siin ta olen! (Läheb Heinrichist
mööda oma mehe juurde.)

Engels. Ma annan sulle andeks, Euphrosiine!

Margarete (Agathest mööda, Heinrichi juurde.)

Kellele teie selle käewõru andsite?

Heinrich (tasa). Kas ta teie kätte ei saanud?

Margarete (valjusti naerdes). Minu kätte?

(Pöörab taga poole.)

Heinrich (tasa Agathele). Siis teie kätte?

Agathe. Ei, jumal hoidku! (Naerdes taha
Margarete juurde minnes.)

Heinrich (oma kirja näidates). Agase krooniga kiri?

Georg ja Paul (endi kirjasid näidates). Krooniga
just niisamasugune, nagu meie omad -

Heinrich (oma kirja lugedes). Sell 12. einelaua es.

Margarete. Einelaua es?

Agathe. Lisette kolmas kiri!

Margarete. Ah, nüüd saame koke teada! (Kõlistab)

Pr. Engels (oma mehele). Mis see kõik siis tä-
hendab?

Engels. See ei lähe minule korda - ärikirjad!

143.
24. etendus.

Endised. Johann.

Margarete (Johannile, kes keskelt sisse astub, üks roosa domino käe pääl). Lisette tulgu!

Johann. Trüuline proua - Lisette on ära!

Margarete. Ära? Jhnaminult luba küsimata?

Johann. Tä on kõik oma asjad kaasa võtnud ja ainult selle domino oma tupp maha jättnud.

Margarete. See domino on minu oma äärs. Andke siia. (Laotab domino kirjutuse laua pääle laiali.) Ah, minu mineva aastane domino - ja missuguses olekus! Waata smeti, üks kohwiplekk!

Johann (keskelt ära).

Georg (kõrwale). Võtku pagan!

Margarete. Siin rebitud lõhe!

Paul (kõrwale). Tühjad ja tühine!

Margarete. Ja põlenud aias ka!

Heinrich (parem. poole toolile langenud, kõrwale). See oli Lisette!

Margarete (lõheb pah. poole ja astub mõlema härra walele, pilkawalt). Minu härrad, minu kõige sügavam aukkartus teie wäitude kohta!
Agathe (astub oma mehe juurde, tasa). See on sulle paras!

144.
Georg (tasa Margarete). O, natukenegi suu-
rühulust!

Fr. Engels. Kas selitate siis juba ükskord mulle,
mis see tähendab? Mina ei saa sellest kõi-
gest mitte sõnagi aru!

Agathe. Su tähendab, armas tädi, et meie
kõik õusel palli pääl käisime, need härrad
palusivad meid kaasa tulla.

Fr. Engels. Miks teie siis sellest mulle midagi
ei ütelnud?

Margarete. Kuidas? Teie oleksite kaasa tulnud?

Fr. Engels (ennast unustades, lõbusalt). Miks
siis mitte? (validalt) Kuid ka ainult selle-
pärast, et härra Engelsi üle nalwata.

Margarete. O, teie härra abikaasa pidas
ennast väga hästi üles. Eks ole, härra Engels?

Engels. Seda ma küll arwan, aga tulewaasta
kärnwali ajal —

Fr. Engels (õnnalt). Tulen ma sinuga palli
pääle kaasa!

Engels (nägu moonutades). Uhje! (õnnesele) Ma ku-
juksin seda õmale küll hoopis teisiti ette —
hoopis
teisiti! —

(Besriies)

